

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκησμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'. — Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 40 — 41

ΔΕΚΑΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΗΜΕΘΑ μελαγχολικώτατοι. Οὔτε τὴν ἡμέραν ποῦ ἐχάσαμεν ἀνεπιστρέψι τὸν Ὀθέλλον μας, τὸ ἀγαπητὸν μας σκυλάκι, δὲν εἶχαμεν τόσην κατῆφιαν. Ἐγὼ μάλιστα εἶχα κάτι μούτρα! Ἄν μ' ἐβλέπατε, θὰ ἐνομιζατε ὅτι τοῦλάχιστον ἡ κυρία Διάπλασις ἀνεκάλεσε τὴν ἀποφασίν της νὰ με στείλῃ εἰς Παρίσι, διὰ νὰ ἰδῶ τὴν Παγκόσμιον Ἐκθεσιν. Μὰ κάτι μούτρα! . . . Τότε εἶπε πού θὰ μ' ἐλέγατε ἄσχημον — καὶ θὰ εἶχατε δίκαιον.

Ἀλλὰ κ' ἐγὼ εἶχα δίκαιον νὰ εἶμαι λυπημένος. Νὰ περάσῃ ἔτσι ἡ Δεκάτη Κυριακὴ χωρὶς ἐπεισόδιον, χωρὶς περιπέτειαν, χωρὶς δυστύχημα; Καὶ τί θὰ ἔγραφα λοιπόν; Πῶς θὰ ἔκαρνα τοὺς φίλους μου νὰ γελάσουν; Μὲ τί θὰ τοὺς διεσκέδαζα; . . . Τὰ παθήματα τῆς Μάρθας, τὸ πέσιμόν μου μὲ τὸ ποδήλατον, ἡ πυρκαϊὰ τοῦ γραφείου, ἔπειτα ὁ ἀνεμοστρόβιλος, ἔπειτα ἡ πλημμύρα . . . πόσα φαιδρότατα καὶ ἀλησμόνητα δὲν συνέβησαν τὰς προηγουμένας Κυριακάς μας! Καὶ εἰς τὴν Δεκάτην τίποτε; Οὔτε ἓνας σεισμός τοῦλάχιστον; οὔτε μία ἐφοδος ληστῶν; οὔτε μία ἐπίδρομη

ἀρουραίων; ἔτσι λοιπὸν θὰ ἔμεναν τὰ γράμματά σας ὅλα σὺν καὶ ἀνέπαρα μέχρι τέλους; Ἄ, μὰ δὲν ὑποφέρεται!

Καὶ ὅμως, αὐτὸ σὰς εἶχα ὑποσχεθῇ... Σὰς εἶχα ὑποσχεθῇ νὰ προσφυλάξω, νὰ προστατεύσω τὰ γράμματά σας κατὰ παντὸς κινδύνου, — ὑδάτος, πυρός, μαχαίρας, ἐπιδρομῆς ἀλλοφύλων, ἐμφυλίου πολέμου καὶ αἰνιδικίου θανάτου. Μὲ ἄλλους λόγους, — τί ἀνόητος ὁ Ἀνανίας! — σὰς εἶχα ὑποσχεθῇ τὴν πλέον ἀνοστήν καὶ ψυχρὰν Κυριακὴν, ἀφ' ὅσας ἔγιναν καὶ δὲν ἔγιναν ἕως τώρα!

Καὶ δὲν διεμαρτυρήθητε δι' αὐτό! καὶ δὲν ἐσχίσατε τὰ ἱμάτιά σας, καὶ δὲν με ἀπέκηρύξατε, καὶ δὲν μ' ἐλιθοβολήσατε! Μὰ τὴν ἀλήθειαν, κύριοι καὶ δεσποινίδες, εἰσθε τὰ πλέον ἀγαθὰ καὶ ἀνεξίκακα πλάσματα τοῦ κόσμου!

Καὶ τὸ χειρότερον εἶνε, — τὸ λέγω τώρα καὶ ἐντρέπομαι, — ὅτι ἐτήρησα τὴν ὑπόσχεσίν μου πιστῶς. Ἐλαβα τόσα προφυλακτικὰ μέτρα διὰ τὰ γράμματά σας, αὐτὴν τὴν φορὰν, τὰ ἐσκέπασα, τὰ ἐκρυφα, τὰ ἐκαταγώνισα τόσον καλά, ὥστε ὀλίγον ἔλειψεν, ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα, νὰ μὴ τα εὕρω ἀπὸ τὸ πολὺ φύλαγμα! Ἐ, δὲν θὰ ἦτο ἄσχημον νὰ συνέβαινε τοῦλάχιστον αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον, — ἀλλὰ δυστυχῶς τὰ εὗρηκα.

Εἶχα πάντα μίαν ἐλπίδα: ὅτι ἡ καταδρομὴ τῶν στοιχείων θὰ ἐξακολουθοῦσε, ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ εἶχαμεν τὴν γῆν πολέμιον, — ἡ σειρά της βλέπετε, — ὅτι θὰ ἐγίνετο κανένας μεγάλως καὶ φοβερός σεισμός, ὅτι ἀκριβῶς ἀποκάτω ἀπὸ τὸ Γραφεῖόν μας θὰ ἐξεφύτρωνε κανένα ἡφαίστειον, καὶ θὰ ἐτίναζεν εἰς τὸν ἀέρα σπῆτι καὶ σπιτικόν, καὶ θὰ διεσκόρπιζε τὰ γράμματά σας καὶ τὰς ἀδελφάς μου, καὶ θὰ μᾶς ἔρριπτεν ἔπειτα ὅλους (σῶους καὶ ὑγιεῖς ὅμως) εἰς τὴν στέγην τῆς Χρυσοσπηλαιώτισσης παραδείματος χάριν, — καὶ σαστισμένον ἀκόμη ἀπὸ τὸ ἐνέαριον ταξίδιον, θὰ μ' ἐδέλεπατε ἐκεῖ ἐπάνω νὰ γράφω τὴν Δεκάτην Κυριακὴν, ἐν ᾧ ἀντίκρου μου θὰ ἐκάπνιζε τὸ Ἡφαίστειον-Γραφεῖον!.. Νὰ ἐπεισόδιον μιὰ φορὰ, νὰ πρώτη εἰκὼν Κυριακῆς, νὰ περιπέτεια ποῦ δὲν θὰ τὴν ἐφαντάζετο οὔτε ὁ Ἰούλιος Βέρν! Πρέπει νὰ ὁμολογήσετε ὅτι εἰς τὰς ἐλπίδας εἶμαι τολμηρότατος.

Καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτὴν, ἀνέβαλλα τὴν Δεκάτην Κυριακὴν καὶ ἐπερίμενα.

— Μὰ ἔλα, πότε θὰ γίνῃ; μοῦ ἔλεγεν ἡ Διάπλασις. Τὰ παιδιὰ ἀνυπομονοῦν.

— Καλλίτερα, νὰ συνειθίσουν νὰ εἶνε ὑπομονητικά.

— Μὰ πρέπει νὰ γίνῃ τέλος πάντων!

— Ἀρῆστε δυὸ-τρεῖς ἡμέρες ἀκόμη, νὰ γράψω καὶ αὐτοῦ τοῦ μηνὸς τὰ Φαῖδρά.

— Καλά.

Καὶ ἡ τρεῖς ἡμέρες ἐγίνοντο ἑξῆς, καὶ οἱ ἑξῆς δώδεκα, καὶ ἐπερνοῦσαν ἑβδομάδες, μῆνες, καὶ ὅλοι ἀνέβαλλα, περιμένοντες εἰς μάτην τὸ ἡφαίστειον... Καὶ ἀφ' οὗ ἐπείσθην ἐπὶ τέλους ὅτι τὰ ἡφαίστεια δὲν ξεφυτρώνουν εὐκολα, ὅπως τὰ μανιτάρια καὶ οἱ ποιηταί, ἔχασα καὶ τὴν τελευταίαν μου ἐλπίδα, καὶ μ' ἐπίασεν ἡ φοβερὰ ἐκείνη μελαγχολία, τὴν ὁποίαν μετέδωσα καὶ εἰς τὰς ἀδελφάς μου, καὶ εἰς τὴν Μάρθαν, καὶ εἰς τὴν Πίσσαν, καὶ δι' αὐτό, ὅταν ἦλθεν ἡ ἡμέρα νὰ κάμωμεν τὴν Κυριακὴν, ἤμθα τόσον μελαγχολικοί, ὅπως σὰς ἔλεγα ἔστην ἀρχή.

— Μὰ τί ἔχετε σείς; μᾶς εἶπεν ἡ κυρία Διάπλασις. Τί ἐπάθατε; Τί μοῦτρα εἶνε αὐτά; Κυριακὴ θὰ κάμετε ἡ κηδεῖα;

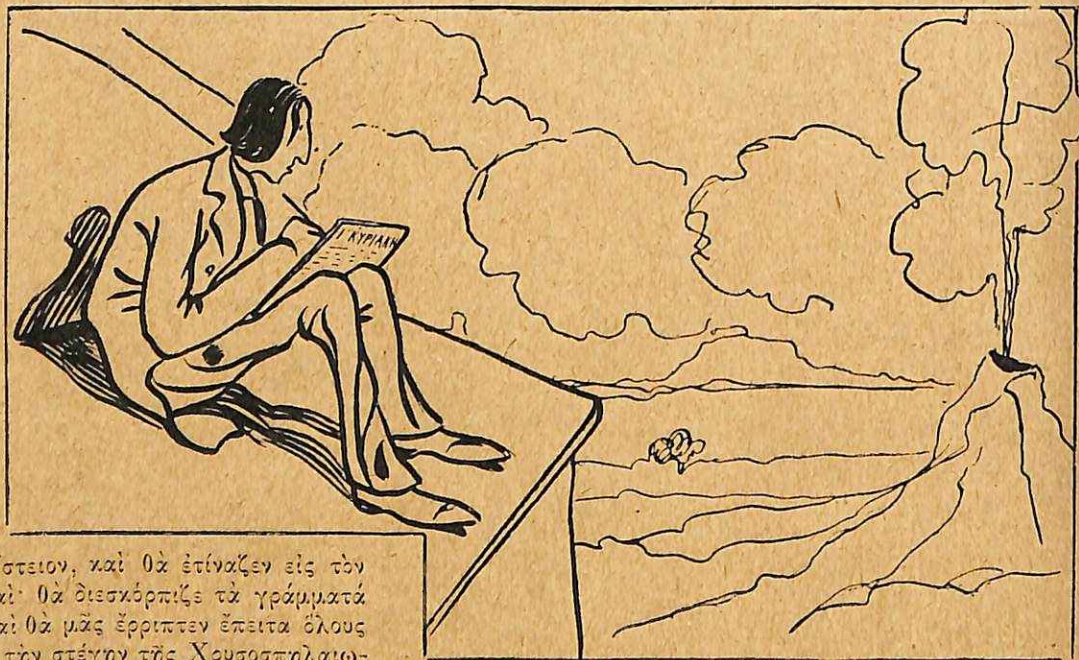
— Κυριακὴ χωρὶς ἐπεισόδιον μοιάζει μὲ κηδεῖα! ἐπιθύρειν ἡ Ἀγάπη.

— Τί! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Διάπλασις. Χωρὶς ἐπεισόδιον;... Καὶ γὰρ αὐτὸ εἶσθε ἔτσι λυπημένοι; Ὡ τί ἀνόητα παιδιὰ!... Λησμονεῖτε λοιπὸν ὅτι αὐτὴ ἡ Κυριακὴ θὰ ἔχῃ τὰ περισσότερα ἐπεισόδια;

— Ἐ! ἀνέκραξαν αἱ ἀδελφαί μου μὲ γουρλωμένα μάτια.

— Καὶ τὰ ἀστεϊότερα μάλιστα; ἐξηκολούθησεν ἡ Διάπλασις. Λησμονεῖτε τὴν ἐρώτησιν ποῦ ἐδώσαμεν;

— Ἄ, ναί! ἐγὼ τὴν θυμοῦμαι! εἶπεν ἡ Κική, τοποθετοῦσα εἰς τὸ Λευκωμά της ἐν σπάνιον γραμματόσημον: Ἄ φ' ὅσα σας συνέβησαν, ἡ ἀφ' ὅσα ἡ κοῦσάτε ὅτι συνέβησαν εἰς ἄλλους, ποῖον ἀστεῖον ἐπείσθιδιον σὰς ἔκαμε νὰ γελάσετε περισσότερο;

«Νὰ πρώτη εἰκὼν Κυριακῆς, νὰ περιπέτεια!» (Σελ. 330, στήλ. α')

— Τὸ βλέπετε; ποῖον «ἀστεῖον ἐπεισόδιον»... Ὡστε λοιπὸν καθεῖς ἐπιστολὴ θὰ ἔχῃ καὶ ἐν ἀστεῖον ἐπεισόδιον. Καὶ ἐπειδὴ, ὅπως πάντοτε, ὁ σωρὸς τῶν ἐπιστολῶν εἶνε πάλιν μεγάλως καὶ φοβερός, μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ἦτο περιττὴ πολυτέλεια τὸ ἐπεισόδιον ποῦ γυρεύετε, καὶ ὅτι ἡ μελαγχολία αὐτὴ δὲν ἔχει καθόλου τὸν τόπον της. Καὶ νὰ ἰδῆτε πόσον γρήγορα θὰ σας περάσῃ, ὅταν θάρχησῃ ἡ ἀνάγνωσις τῶν ἐπιστολῶν. Ἐλα, Ἀνανία... Εἶνε ἐδῶ ὅλα τὰ γράμματα;

— Ὅλα, δὲν λείπει οὔτε ἓνα! ἀπήντησα στεναλῶν καὶ ἐνθυμούμενος τὸ ἡφαίστειον...

— Ἀρχίστε λοιπὸν καὶ ἀρῆστε τοὺς στεναγμούς.

— Μὰ πῶς νὰ τοὺς ἀφίσω, ἀφ' οὗ περισσότερα ἀπὸ τὰ μισὰ γράμματα δὲν ἀναφέρουν κανὲν ἐπεισόδιον;

— Μπᾶ! γιατί;

— Διότι αὐτοὶ οἱ κύριοι καὶ αὐταὶ αἱ δεσποινίδες θεώρησαν καλὸν νὰ μὴ ἀπαντήσουν εἰς τὴν ἐρώτησιν, καὶ ἠρκέστησαν, μὲ τὸν ἓνα ἢ μὲ τὸν ἄλλον τρόπον, νὰ δικαιολογήσουν τὴν ἀρνήσιν των.

— Παραξένα παιδιὰ! εἶπεν ἡ Ἐλπίς καὶ ἦταν ἀνάγκη νὰ γράψουν;

— Ὅχι δά! εἶνε μία εὐκαιρία καὶ αὐτὴ διὰ νὰ γράψῃ κανεὶς εὐμορφα. Ἀρκετὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ γράμματα εἶνε ἐξυπνα, καλογραμμένα, καὶ ἂς μὴ διηγῶνται ἐπεισόδιον.

— Δὲν θαυμάσαι! γράμμα χωρὶς ἐπεισόδιον μοιάζει μὲ κη-

δεῖα! ἀνέκραξεν ἡ μικρὰ Φιφί, παρῳδοῦσα τὸ ἀπόφθεγμα τῆς Ἀγάπης.

— Τὸ βέβαιον εἶνε, εἶπεν ἡ Διάπλασις, ὅτι αὐτοὶ ποῦ ὑπεκφεύγουν τὴν ἐρώτησιν ἢ ἀπλῶς τὴν σχολιάζουν, δὲν εἰμποροῦν νὰ ἔχουν ἀξιώσεις πρώτου βραβείου.

— Δηλαδή αὐτοὶ ἔχουν, ἀπήντησεν ἡ Ἀγάπη, ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν τοὺς το δίδομεν. Ποῖος γράφει χωρὶς ἀξιώσεις! Καὶ νὰ ἰδῆτε, ποῦ ἅμα ἰδοῦν ὅτι δὲν ἐβραβεύθησαν, ὅλ' δυσαρεστηθοῦν καὶ αὐτοὶ ὅχι ὀλιγώτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους ποῦ ἀπήντησαν εἰς τὴν ἐρώτησιν. Ὅλοι δυσαρεστοῦνται!

Τὸ θέμα τῆς δυσαρεσκείας τῶν μὴ βραβευμένων, δὲν ἦτο βέβαια κατάλληλον διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν μελαγχολίαν μας, καὶ ἡ κυρία Διάπλασις ἔκρινε καλὸν νὰ μας ἐπιβάλλῃ σιωπὴν, καὶ νὰ διατάξῃ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐπιστολῶν, ἐπιλέγουσα:

— Ὑπάρχουν καὶ ἐξαιρέσεις!...

«Τὰ ἀστεῖα ἐπεισόδια ποῦ μ' ἔκαμαν νὰ γελᾶσω περισσότερο, — ἀπαντᾷ ἡ Σ. μ. ο. ρ. η. ο. π. ο. ὑ. λ. α., — εἶνε ἐκεῖνα τὰ ὅποια δὲν ἔγιναν εἰς βάρος μου.» Καὶ τὸ σχόλιον τὸ κάμνει μόνη της: «Ἀπάντησις ἐγωῖστικωτάτη, πλὴν συνάμα καὶ ἀληθεστάτη.»

Τὴν Δίχρωμον Φοῦξίαν ἔκαμε νὰ γελᾷ, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο ἀστεῖον ἐπεισόδιον, «ἡ τύχη τῶν κρίσεων τῶν τριῶν Κυριακῶν τῆς Διαπλάσεως, ἐπειδὴ, μολοντὶ παρήλθον μὲ ἐπεισόδια ἀστεϊότατα, εὐρέθησαν τυχεραὶ ὅλαι αἱ ὥραι ἀπαντήσεως τῶν βραβευθέντων.»

Νὰ τρόπος διὰ ναυξήσῃ ἡ μελαγχολία μας! Ἐνεθυμήθην τοὺς στίχους τοῦ Δάντη, ποῦ λέγουν: «Δὲν ὑπάρχει μεγαλητέρα λύπη, παρὰ νὰ ἐνθυμῆται κανεὶς τὴν εὐτυχὴ ἐποχὴν, ἐν καιρῷ δυστυχίας!» Ποῦ αἱ Κυριακαὶ ἐκεῖναι, καὶ ποῦ ἡ σημερινή! Καὶ ὥς νὰ εἶχαμεν πληρωμένον τὸν Ἀ. ὑ. γ. ρ. ν. ὅ. ν., ἰδοὺ τί μᾶς ἀπαντᾷ μὲ τὴν ὥραιότεραν τοῦ καλλιγραφίαν καὶ τὴν ἐρυθροτέραν τοῦ μελάνην: «Ποτὲ ἔστῃ ζωὴ μου δὲν ἐγέλασα περισσότερο, ἀπὸ ἐκείνη τὴν φορὰ ποῦ εἶδα τὸν Ἀνανίαν ζωγραφισμένον ἔστῃ Διάπλασι, ἑξαπλωμένο φαρδὺν πλατὺν ἔστην ἀμμουδιὰ τοῦ Φαλήρου, τότε ποῦ ἐγκρεμίσθη ἀπὸ τὸ ποδήλατο.»

Ὁ Ἰππότης Γουλιέλμος μᾶς ὑπόσχεται νὰ μας διηγῇ τὸ ἀστεϊότερον ἐπεισόδιον ἀπ' ὅλους καὶ ἔχει πλήρη τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ πάρῃ αὐτὸς τὸ βραβεῖον. — Γράφει, γράφει, γεμίζει δύο σελίδας, ἐρωτᾷ, διστάζει, ἐλπίζει, καὶ εἰς τὸ τέλος... ἔξωγ' τὸ ἐπεισόδιον καὶ μένει μὲ τὸν πρόλογον! Τὸ ἔκαμε βέβαια ἐπίτηδες, ἔτσι διὰ νὰ μας ἀφίσῃ μὲ τὴν γλύκαν' ἀλλὰ ἡμεῖς ἐκδικουμένοι, δὲν ἐγελάσαμεν καθόλου. Καὶ ὅμως εἶνε πολὺ ἐξυπνὴ ἡ ἐπιστολὴ του.

Καὶ ὁ Λεοπάρδαλις δὲν μας διηγεῖται τὸ ἰδιόν του... ἀλλ' ἀπὸ φιλανθρωπίαν. Ὅταν τοῦ συνέβη, ἀπὸ τὰ γέλια ἐμεινεν εἰς τὸ κρεβάτι δύο ἡμέρας. Καλλίτερα λοιπὸν, λέγει, νὰ μὴ πάρῃ βραβεῖον, παρὰ νὰ μας κάμῃ νὰ πάθωμεν τὰ ἴδια. Ἄ, μπᾶ! νὰ λείπουν τέτοια φοβερὰ ἀστεῖα! Καλὰ ἔκαμες, παιδί μου! Ἡ Μάρθα σου ἔδωκε τὴν εὐχὴ της.

Τὸ Πτηνὸν τῆς Ἐρμίου δικαιολογεῖται ἄλλοιῶτα. «Νὰ γελᾶσω εἰς βάρος σου, μοῦ λέγει, θὰ με νομίσῃς κακόν' πῶς λοιπὸν θέλεις νὰ σου διηγῇ κανὲν ἀστεῖον πάθημά μου, ἀφ' οὗ ἂν γελᾷς δι' αὐτό, θὰ σε νομίσω καὶ ἐγὼ κακόν; Καὶ ἂν σου διηγῇ κανὲν ἀστεῖον πάθημα ἄλλου, καὶ γελᾷσωμεν καὶ οἱ δύο, τότε ὅλα τὰ δαιμόνια καὶ ζῆνια τῆς Διαπλάσεως δὲν θὰ μας κηρύξουν χαιρεκακούς;» Τίποτε λοιπὸν! Φαίνεται ὅτι τὴν ἰδίαν γνώμην ἔχει καὶ ὁ Θαλασσίνοδ' Ζωγράφος, ὁ ὁποῖος μᾶς βεβαιώνει «ὅτι ποτὲ δὲν ἐγέλασε μὲ τὰ ἀστεῖα παθήματα τῶν ἄλλων, δι-

ὅτι σκέπτεται, ὅτι ἂν τὰ ἐπάθαινε αὐτὸς καὶ ἐγελῶσαν οἱ ἄλλοι, θὰ δυσηρεστεῖτο.» — Τότε λοιπὸν δὲν γελᾷ ποτὲ ὁ φίλος μας αὐτός; ἠρώτησεν ἀπορούσα ἡ Κική.

Ἡ Γ. λ. υ. κ. ε. ἱ. α. κ. α. ρ. δ. ἱ. α. εἶνε δεκαπέντε ἐτῶν τῆς συνέβησαν πλεῖστα ἀστεῖα ἐπεισόδια, ἐγέλασε πολὺ μὲ αὐτά, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἐνθυμῆται — ἄχ! αὐτὴ ἡ μνήμη! — μὲ ποῖον ἐγέλασε περισσότερο. Ἄν ἤξευρε ὅτι θὰ ἐκάμναμεν ποτὲ τέτοιαν Κυριακὴν, θὰ ἐφρόντιζε νὰ ἔχῃ πάντοτε μίαν ζυγαριάν, καὶ νὰ ζυγίξῃ κάθε φορὰν τὰ γέλια της καί... —

Μὰ ζυγίζονται τὰ γέλια; διεκόψεν ἡ Φιφί. Ἐ, κυρὰ Μάρθα, ἐσὺ ποῦ καταγίνεσαι μὲ τὰ ζύγια, τί λές;

— Ἐέρω κ' ἐγὼ, παιδί μου; ἀπήντησεν ἡ οἰκονόμος μας. Γέλια δὲν ἐφώνισα ποτὲ μου.

Ὁ Ταραρτῖνος τῆς Ταρασκῶν ἡ ἀγαπᾶ πολὺ τὰ ἀστεῖα (μὲ τὰ λόγια ὅμως καὶ ὅχι μὲ τὰ χέρια.) Τοῦ ἀρέσει ἐξαφνα μία εὐφυολογία, λεγομένη ὑπὸ συμμαθητοῦ του εἰς τὸ διάλειμμα, (διατί ὅχι καὶ εἰς τὴν παράδοσιν;) τοῦ ἀρέσει μία ἀστεῖα ἱστορία λεγομένη μετὰ τὸ γεῦμα, ἐν κωμικὸν ἐπεισόδιον ἐν τῷ μέσῳ δράματος, ἢ μία ὥραία κωμῶδια κατόπιν. Μὲ αὐτὰ θέλει νὰ εἰπῇ ὅτι τὸ ἀστεῖον ἀξίζει μόνον εἰς τὸν καιρὸν τοῦ, — ἐπεισόδιον ὅμως δὲν διηγεῖται, διότι ἐνθυμῆται πολλὰ καὶ δὲν εἰξεύρει ποῖον νὰ προτιμῇ.

Κατὰ τὴν Μυστηριώδη Φύσιν, τὸ πλέον ἀστεῖον ἐπεισόδιον εἶνε... τὸ νὰ ἔχῃ τις εὐθυμον καρδίαν καὶ νὰ εἰμ-

«Θὰ ἐφρόντιζε νὰ ἔχῃ πάντοτε μίαν ζυγαριάν.» (Σελ. 331, στήλ. β.)

πορὴ νὰ γελᾷ μὲ ὅλα τὰ ἐπεισόδια διότι εἰς ἀνθρώπον, τοῦ ὁποίου ἡ καρδία εἶνε λυπημένη, καὶ τὸ πλέον ἀστεῖον ἐπεισόδιον ἂν συμβῇ, οὔτε κἂν θὰ χαμογέλῃ. — Αὐτὸ εἶνε σωστόν' ἡ διάθεσις ἔχει νὰ κάμῃ πολὺ. Συνέβη πολ- λάκις νὰ γελᾷσωμεν, νὰ ξεκαρδισθῶμεν μὲ ἐπεισόδιον, τὸ ὁποῖον, ὅταν διηγῇτομεν κατόπιν εἰς ἄλλους, τοὺς ἀφῆκε ψυχροὺς καὶ ἀπαθείς.

Ἄλλη ἰδιοτροπία πάλιν αὐτῆς τοῦ Βασίλειος τοῦ Κατέργου! Αὐτός, μάτια μου, ἔχει μόνον δὲν διηγεῖται ἐπεισόδιον, ἀλλὰ καὶ με προκαλεῖ νὰ μαντεύσῃ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ διηγῇτο, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι ἂν τοῦ εὕρω, θὰ μοῦ δώσῃ αὐτὸς ἓνα Ἄ' βραβεῖον! Νὰ ἤξευρα τουλάχιστον τί θὰ ἦτο αὐτὸ τὸ βραβεῖον, θὰ ἐδοκίμαζα.

Ἐφώναζαν τοῦ Κόδρου νὰ φάγῃ, ἀλλὰ ποῦ! αὐτὸς ἐνάθητο καὶ ἐσυλλογίζετο. Ἡ σοῦπα ἐκρύονε, ἡ κοιλία του ἐπαίξε τριμπουρά, καὶ αὐτὸς ἐκεῖ, νὰ συλλογίζεται. Ἐξαφνα βάζει γέλια δυνατά... —

— Μὰ τί ἐπαθε, παιδί μου, ἀπόψε; — Σὰς βεβαιῶ, ἀπαντᾷ, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀστεϊότερον πρᾶγμα, παρὰ νὰ κάθεται νὰ σκέπτεται κανεὶς τί πρᾶγμα τὸν ἔκαμε νὰ γελᾷ περισσότερο, καὶ μάλιστα ἐν ᾧ πεινᾷ καὶ τὸ φαγὶ κρυώνει ἐμπρὸς ἔτῃ μύτη του!

«Ε, ἄς εἶνε» εἶνε καὶ ἄλλα ἀστεϊότερα πράγματα...

Τὸ Σ κ α ρ ι δ ἄ κ ι ἐξομολογεῖται τὴν ἀμαρτίαν του. «Α-μα λέγει αὐτὸ κάτι τι ἀστεῖον, γελᾷ μόνον του τόσο, ὅσον δὲν γελᾷ ποτὲ ὅταν ἀκούῃ ἀστεῖον λεγόμενον ἀπὸ ἄλλους, ἄς εἶνε καὶ χίλιες φορές ἀστεϊότερον ἀπὸ τὸ ἰδικόν του. — Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν ὁμοιάζει κάπως μὲ ἐγώτισμόν;

«Ποτέ μου δὲν ἐγέλασα τόσο πολύ, — ἀπαντᾷ ὁ Ἀ σ κ λ η-π ι ἄ δ η ς, — ὅσον μιὰ φορά μετὸν ἑαυτόν μου, διότι ἐγελού-σα ἐπὶ πολὺν χρόνον, χωρὶς νὰ γνωρίζω διατί γελῶ. Καὶ τὸ συμπέρασμα: Γέλως ἔνεκα γέλωτος, καὶ τρίτος γέλως ἔνεκα τοῦ δευτέρου, καὶ οὕτω καθεξῆς.» Πρόσεχε, Ἀ σ κ λ η π ι ἄ-δ η, διότι αἱ ἀδελφαὶ μου γελοῦν!... Ἐνθουσιάζονται μίαν πα-ροιμίαν, ὅχι πολὺ κομικεστικὴν διὰ τὸ πάθημά σου. Τελος-πάντων, εἴσαι ὁ πρῶτος ἕως τώρα ποὺ τὰς ἔκαμες νὰ γελᾶσουν.

Τὸ Ἀ τ α β ὺ ρ ι ο ν Ρ ὁ δ ο υ προβάλλει τὴν ἀνάμνησιν τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, ἥτοι «τοῦ συνόλου τῶν ἀστεϊοτέρων ἐπεισοδίων, τὰ ὅποια δύναται νὰ υπάρξουν, καὶ τὰ ὅποια τῷ ἐπροξένησαν, τῷ προξενούν καὶ θὰ τῷ προξενούν τὸν μέγιστον γέλωτα.» Ἀς γελᾷ λοιπόν.

Ὁ Ἡ ρ ω ς Θ η ς ε ὐ ς καὶ ὁ Κ ο υ κ ο υ ρ ῖ κ ο ς ἐγέ-λασαν περισσότερον μετὰ Παιδικὰ Πνεύματα, τὰ δημοσιεύ-μενα εἰς τὴν Διάπλαιν. — Ἡ Γ α λ λ ι κ ῆ Σ η μ α ῖ α ὑπενθυμίζει τὴν μεγάλην πλημύραν τοῦ δωματίου μου τὸ ὅποῖον ἐγέμισε τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν βροχὴν, ὥστε μετὰ πολλὰ μακροδότια (πῶ, πῶ, τί νερὸ θὰ εἶχε!) εὐρέθησαν αἱ ἐπιστολαὶ τῆς Θ ῆ Κυριακῆς. — Τὸ Π λ ο ὖ ο ν τ ο Ὑ Δ ο υ-ν ἄ β ε ω ς ἐγέλασε πολὺ μετὸν φόβον τοῦ Γιούλιου, ὅταν ἐξῆλθεν καὶ εἶδεν ἐμπρός του τοὺς νάνους, (φαντασθῆτε ὅτι ἀκόμη τὸ ἐνθυμεῖται καὶ γελᾷ.) — Ἡ Ζ ο υ λ ῆ ῖ κ α ποτὲ δὲν ἐγέλασε τόσο εἰς τὴν ζωὴν της, ὅσον εἰς τὸ Θέατρον, ὅταν εἶδε τὸν ἥρωα τῆς κωμῆδος τοῦ Ἀννίου «Ὅποιος φυλάει τὰ ροῦχά του», νὰ παρουσιάζεται εἰς τὴν σκηνὴν μετὰ καλὴ μαῦχι, βρόσκαν καὶ βελᾶδαν. — Ὁ . . . ἡ . . . τὸ . . . Ἀλλά

«Ἦρχισαν μάλιστα καὶ τὰ συμπτώματα τῆς ἀνίας.» (Σελ. 332, στήλ. 6.)

εἶνε περιττόν νὰ ἐξακο-λουθῇσω νὰναφέρω αὐτὰς τὰς ἐπιστολάς, αἱ ὁποῖαι ὑπενθυμίζουν ἐπεισόδια γνωστά, μετὰ τὰ ὅποια καὶ ἡμεῖς ἐγελᾶσαμεν πολλὰ-κις, ὥστε νὰ μὴ ἡμπορού-μεν νὰ γελᾶσωμεν καὶ πάλιν. Ὁ σκοπὸς ἦτο νὰκούσωμεν κάτι τι νέον καὶ ἄγνωστον, νὰνακαλύ-ψωμεν νέας πηγὰς γέλωτος· καὶ αὐτὸ δὲν θὰ το κατορθώσω-μεν, ὅσον καὶ ἀνέρευνῶμεν τὰς ἐπιστολάς τοῦ πρώτου σω-ροῦ. Εἴμαι βέβαιος ὅτι ἂν συνέβαινε καὶ πάλιν καμμία κατα-στροφή, — ἄχ! τὸ ἡφαίστειον! — ἀπὸ αὐτὰς θὰ ἐξηφάνιζε τὰς περισσότερας...

Ἀρχίζει ὁ δεύτερος σωρὸς, καὶ ἡ μελαγχολία ἐξακολουθεῖ. Πρῶτη-πρώτη ἔρχεται 'εἰς τὸ χέρι μου ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Β α ρ δ α λ α μ π ο ὕ μ π α ς, ἡ ὁποία ἀρχίζει ὡς ἐξῆς:

«Πιστεύω, ὅτι κατ' αὐτὴν τὴν Κυριακὴν θὰ κάμωμεν πολ-λὰ γέλια. Προσφέρω καὶ ἐγὼ τὸν ὀβολόν μου εἰς τὴν τοιαύ-την τῶν γελῶτων συνέλευσιν.»

Τὸ προοίμιον αὐτὸ μᾶς φαίνεται ὡς εἰρωνεία.

— Μπράβο! κάμνει ἡ Μάρθα.

— Ὅπωςδὴποτε, ἄς ἴδωμε καὶ τὸν ὀβολόν τοῦ Β α ρ δ α λ α μ π ο ὕ μ π α ς, λέγει ἡ Διάπλαισις.

Ἀναγινώσκω τὸ ἐπιστόδιον, καὶ ὅχι μόνον δὲν γελῶμεν, ἀλλ' ἀναγκάζομεθα νὰνιώσωμεν τὰ παράθυρα καὶ νὰ ραντί-σωμεν τὸ δωματίον μετὰ κολώνιαν. . . Κάλπικος ὁ ὀβολὸς καὶ μάλιστα ὅχι εὐδῶς. Ἀλλά τὸ ἡξέυρει αὐτὸ καὶ ὁ Β α ρ δ α-

λ α μ π ο ὕ μ π α ς καὶ σπεύδει νὰ μας ζητήσῃ συγγνώμην.

— Ἀς εἶνε συχωρεμένος! λέγει ἡ Μάρθα.

— Ἀμήν! ἀπαντοῦν ἐν χορῷ αἱ ἀδελφαί.

Ἀλλά δὲν γελῶμεν οὔτε μετὰ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ κυρ Σωτήρη, ποῦ του ἐφάνη ὅτι ἔγασε τὴν καρφίτσαν του, — (τὸ διηγεῖται ἡ Τί ρ υ ν ς,) — οὔτε μετὰ τὴν στήγους τοῦ Σ ι ν α χ ω μ ῆ ν ο υ Π ο ν τ ι κ ο ὕ διὰ τὸν Ἀγαθόπουλον, — οὔτε μετὰ τὴν κωμι-κοτραγικὴν διήγησιν τοῦ Σ τ ι θ α ρ ο ὕ Β ρ α χ ῖ ο ν ο ς, — οὔτε μετὰ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Καρναβάλου, τὸ ὅποῖον διηγεῖται ὁ ὁ Ἀ γ γ ε λ ο ς τ ῆ ς Ἀ γ ἁ π η ς, — οὔτε μετὰ τὸν «ξερδόν» ἐκεῖνον ποῦ ἐδιδάσκει τὴν Διάπλαιν ἀνάποδα, χωρὶς νὰ δυσ-κολεῖται διόλου, (τὸ διηγεῖται ὁ Ἀ ρ χ ι ν α ὕ α ρ χ ο ς Ε ὐ ρ υ θ ῖ ἄ δ η ς,) — οὔτε μετὰ τὸς τρεῖς Γάλλους τοῦ Δ. Π ι κ ῖ ω ν η ς, — οὔτε μετὰ τὰ παθήματα τοῦ παραδόξου ἥρωος τοῦ Θ ε α γ ῆ ν ο υ ς, — οὔτε μετὰ τὴν Ἀ γ α π η μ ῆ ν η ν Ἀ δ ε λ φ ο ὕ λ α ν, ὅταν ἔπεσε 'εἰς τὰς λάπας, — οὔτε μετὰ τὴν μύωπα κυρί-αν, τὴν ὁποῖαν τραγουδεῖ ὁ Ἀ ρ χ ι ν α ὕ α ρ χ ο ς Θ ε μ ι σ κ λ ῆ ς, — οὔτε μετὰ τὸν Μπάρμπ-Σπύρον, τὸν πατριώτην βρα-κάν τῆς Θ ε ρ α π ι ν ῖ δ ο ς τ ὠ ν Μ ο υ σ ὠ ν, — οὔτε μετὰ τὰ τεχνικὰς συμπλεκόμενα ψευδώνυμα τοῦ Ἐ α ρ ο ς τ ὠ ν Κ α ρ δ ῖ ὠ ν, — οὔτε μετὰ τὴν Ἀφρημένην τῆς Μ ο ὕ σ η ς τ ῆ ς Ἀ σ τ ρ ο ν ο μ ῖ α ς, ἡ ὁποία ἐγύρευε τὰ γαλότσια της ἐν ᾧ τὰ ἐφοροῦσε, — οὔτε . . . οὔτε . . .

Διότι αἱ ἐπιστολαὶ αὐτοῦ τοῦ σωροῦ εἶνε ἀμέτρητοι, ἀτελεύ-ητοι. Διαβάζω, διαβάζω, καὶ ἡ ὥρα περνᾷ, καὶ ἡ μελαγ-χολία ἐπιτείνεται. Ἦρχισαν μάλιστα καὶ τὰ συμπτώματα τῆς ἀνίας, μερικά χαμηλὰ φιλοδορηθέντα εἰς τὴν ὁμήγυ-ριν ἀπὸ τὰς μικρότερας ἀδελφάς. Καὶ ἐπειδὴ τὸ χάσμημα εἶνε κάτι πολὺ μεταδοτικόν, ἀρχίζουν νὰ χασμῶνται καὶ αἱ μεγα-λήτεροι. . . Τὸ κακὸν ἐξακολουθεῖ καὶ ἀπειλοῦνται τώρα ἐ-ξαρθρώσεις σιαγόνων. . . Ὡ, βέβαια, δὲν ἡλπιζαμεν κατ' αὐ-τόν τὸν τρόπον νὰνιοιθοῦν τὰ στόματα καὶ νὰ φανοῦν οἱ ὀδόν-τες μας! . . . Ἀλήθεια, μερικά ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς ἦσαν ἐξυ-πναὶ καὶ καλογραμμένα:

— προπάντων αὐταὶ ποῦ ἀνέφερα παραπάνω, καὶ μόνον δι' αὐτὸ τὰς ἀνέφε-ρα, — ἀλλὰ τί το θέλετε τὸ ὕφος, ὅταν τὸ ἐπεισό-διον εἶνε ἀτυχές, ὅταν δὲν προκαλῇ τὰ γέλια, ὅταν δὲν διαλύῃ τὴν μελαγχο-λίαν. . .

— Ἀφῆστέ τα πειά,

γιατί ἐβαρβήθηκα, εἶπεν ἡ κυρία Διάπλαισις.

— Μὰ ὅχι, ἀπήντησα· πρέπει νὰ τελειώσωμεν ἀπόψε, για-τί ἀπὸ αὐριο ἀρχίζει τὸ κουδάλημα. . .

Ἄδιάφορον θὰ ἐξακολουθῶμεν μετὰ τὸ κουδάλημα εἰς τὸ καινούργιον σπίτι. Φρόντισε μόνον νὰ κουδαληθοῦν πρῶ-τα-πρῶτα οἱ σωροὶ τῆς Κυριακῆς, νὰ φυλαχθοῦν καλὰ 'ς ἕνα μέρος, καὶ μόλις τακτοποιηθῶμε ἐκεῖ, ἡ πρώτη μας δουλειὰ θὰ εἶνε ἡ συνέχεια. Δύω τὴν συνεδρίασιν.

Βασιλικὴ διαταγὴ καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀναστάσεις μεγάλη εἰς τὸ Γραφεῖον καὶ εἰς τὸ σπίτιν, ποῦ τὴν φαντάζεσθε χωρὶς νὰ σὰς τὴν περιγράψω. Κουδάλημα λέγεται αὐτό· δὲν εἶνε παιξέ-γέλασε!

«Νὰ ἡ ὥρα, εἶπα μετὸν νοῦν μου, νὰ πάθῃ καμμιὰ ἱστορία ἡ Κυριακὴ. . . Μὴν εἶνε πεπρωμένον; . . Καλὲ ἄς πάρω πάλι τὰ μέτρα μου, γιὰ νὰ μὴν ἔχω ἐγὼ τὴν εὐθύνην, καὶ ὅ, τι εἴ-πεν ὁ Θεὸς θὰ γίνῃ!»

Ἐτύλιξα ἕνα-ἕνα καὶ ἔδεσα καλὰ τοὺς σωροὺς τῶν ἐπιστο-λῶν, καὶ διὰ κάθε ἐνδεχόμενον, δὲν τοὺς ἐφόρτωσα εἰς τὸ ἴδι-ον ἄμαξι ὅλους μαζί, ἀλλὰ σὲ δύο-τρία ἄμαξια, τὸν καθένα χωριστά.

Σὰς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ὅτι δὲν το ἔκαμα με σκο-

πόν, ἢ μᾶλλον ὅτι τὸ ἔκαμα μετὰ καλὸν σκοπόν. Ἄν συμβῇ τί-ποτε, εἶπα μετὸν νοῦν μου, ἂν ἀνακατωθῶν τὰ πράγματα, ἂν ἀναποδογυρισθῇ κανένα ἄμαξι, ἂν . . . ἂν . . . μετὰ τὸ μέτρον ποῦ ἔλαβα, δὲν θὰ χαθῇ ὁλόκληρη ἡ Κυριακὴ, ἀλλὰ μόνον ἕνας ἢ δύο σωροί· καὶ ἂν μάλιστα τύχῃ νὰ εἶνε ἀπὸ τοὺς δια-βασμένους, τὸ κακὸν θὰ εἶνε ὅλως ἀσήμαντον.

Εἰς τὴν Κυρὰ-Μάρθαν, ἡ ὁποία ἐπῆγεν εἰς τὸ καινούργιον σπίτι διὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὰ πράγματα, ἔκαμα τὴν σύστασιν νὰ προσέξῃ πολὺ εἰς τὸ ξεφόρτωμα, καὶ ὅλα τὰ δέματα ποῦ θὰ εὐρίσκε μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν «Κυριακὴ» νὰ μοῦ τα φυλάξῃ εἰς ἕνα μέρος ἀσφαλές. χωριστὰ ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα δέματα.

Ἦμουν πλέον ἡσυχος, καὶ ὅταν ἐπῆγαμε εἰς τὸ καινούρ-γιο σπίτι, ἡ πρώτη μου ἐρώτησις πρὸς τὴν Μάρ-θαν ἦτο:

— Ἦλθε ἡ Κυριακὴ;

— Ἦλθε.

— Σὲ καλὴ κατὰ-

στασι;

— Μὰ . . . ξέρω ἐ-

γώ; . . . ἐλύθησαν μερι-

κὰ δέματα, μοῦ φαίνεται

ὅμως ὅτι τὰ ἡῦρα ὅλα

— Ὡ, δυστυχία μου!

ποῦ εἶνε;

— Νά, 'εἰς τὸ Γραφεῖο,

'ς ἐκεῖνη τὴν ἄκρην. . .

Τρέχω. . . καὶ τί νὰ ἰδῶ; ὅλα σχεδὸν τὰ δέματα λυ-μένα, χυμένα, ἀνακατωμένα, μαζί μετὰ ἀλληλογραφίαν, μετὰ Ἀσκήσεις, μετὰ Διαγωνισμούς, μετὰ Παιδικὰ Πνεύματα — ἕνας χάρτο- κυκεῶν ποῦ δὲν εἶχε οὔτε ἀρχὴν οὔτε τέλος!

Μ' ἐπιασε ἀπελπισία. Ἐπεσα 'εἰς τὰ γόνατα καὶ ἄρχισα νὰ μαδῶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου, νὰ ξεφωνίζω, νὰ κάμνω σὰν τρελλός.

— Ε, τί ἐπαθες; μοῦ φωνάζει ἡ κυρὰ Μάρθα· θέλεις νὰ σε δέσωμε καὶ σένα; Νά, ἐδῶ εἶνε ὅλα· δὲν λείπει τίποτα. Πῶς ἐλύθησαν; τί πειράζει; θὰ τα εἴλυνες καὶ σύ. Πῶς ἀνακατεύ-θησαν; τὰ ξεχωρίζεις.

— Ἀμήν ἂν ἐχάθησαν;

— Αὐτὸς εἶνε ἄλλος λόγος. Κύτταξε νὰ ἰδῇς καὶ νὰ τα εὕρης. Ἡ φωνὴ δὲν σε ὠφελοῦν τίποτε. . . Ἐλα, κάμε, καὶ ἀφῆσέ με γιὰτί ἔχω ν' ἐγὼ δουλειές. Κουδάλημα εἶνε αὐτό· δὲν το ξέρεις πῶς χάνονται τὰ πράγματα; Ἐπιτέλους, ἄς τα ἔδενας καλλίτερα.

Νά τὰ μας! Αὐτὸ ἔλειπε τώρα, νὰ πταίω ν' ἐγώ. . . Ἀλλὰ ἡ Μάρθα ἐφυγε καὶ δὲν με ἄφησε οὔτε νὰ διαμαρτυρηθῶ. Τί εἶχα νὰ κάμω, ἐστρώθηκα καὶ ἄρχισα νὰ ξεχωρίζω ἀπὸ τὴν ἀρχή. . . Ὡρες ἐπαίδευσήκα, καὶ εἰς τὸ τέλος ἀνακαλύπτω ὅτι οἱ σωροὶ ἔλειπαν! Τὸ τέλος τοῦ δευτέρου καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ τρίτου, δηλαδή μέγα μέρος καὶ ἀπὸ τοὺς δύο, εἶχε γίνῃ ἄφαντον!!

Ἦγγαινε τώρα νὰ ψάξω, κύριε Ἀνανία, μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ χάος τῶν χαρτιῶν καὶ τῶν βιβλίων καὶ τῶν φυλλαδίων, ποῦ τὰ ἐβλεπα μόνον καὶ μ' ἐπιασε φρίκη, διὰ νὰνακαλύψω τὰ χαμένα γράμματα! Μὰ δὲν ἐπῆγαίνα καλλίτερα νὰνακα-λύψω ἄλλην μίαν φοράν τὴν Ἀμερικὴν;

Κάτι ἔκαμα, κάτι ἐδοκίμασα, ἀλλὰ ποῦ! Ἵστερ' ἀπὸ πολ-λά, κατάρθωσα νὰ εὕρω μόνον ἕνα γράμμα, ἀνακατεμένον μετὰ ἄχρηστα χαρτιά τοῦ διπλώματος! Ἀλλοίμονον!

Ἦμουν ἀπελπισμένος· ἀλλὰ ἔξαφνα με πιάνει μιὰ χαρὰ, μιὰ τρέλλα, καὶ βγάζω κάτι φωνές, ποῦ ἐσήκωσα τὸ σπῆτι 'εἰς τοῦ πόδαρι:

— Ζήτωωωωωω!

Τρέχουν ὅλοι διὰ νὰ μάθουν τί συμβαίνει.

— Ζήτω ἡ Κυριακὴ μας! φωνάζω. Ἐγινε! Ἐγινε!

— Μὰ τί ἐγινε;

— Τὸ ἐπεισόδιον ποῦ ἐζητούσαμεν!

Καὶ ὅταν ἀνήγγειλα τὴν ἀνέλπιστον. . . ἀπώλειαν τῶν ἐπιστολῶν, τὸ σπιτικὸν κατελήφθη ἀπὸ τὴν χαράν, ποῦ θὰ ἔλεγετε ὅτι εἰς τὸ καινούργιον σπίτι ἀνεκαλύψαμεν κανένα θησαυρόν. . . ὡς ἐκεῖνον ποῦ εὐρέθη εἰς τὴν ὁδὸν Φυλῆς. . .

«Ἐπεσα 'εἰς τὰ γόνατα καὶ ἄρχισα νὰ μαδῶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου.» (Σελ. 333, στήλ. α.)

λαν· καὶ μας ἀφίνει νὰ φαντασθῶμεν τὴν ἐκπληξιν τῶν οἰ-κειῶν του, ὅταν τον εἶδον νὰ κτυπᾷ τὴν θύραν μετὰ τοιαύτην περιβολήν, καὶ τὰ γέλια, τὰ ὅποια, μετὰ ὅλην τὴν σοβαρότητα τοῦ πράγματος, ἔκαμαν οἱ περίοικοι. . .

Ἀρκετὰ ἀστεῖον μᾶς ἐφάνη καὶ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Ἰ ω - ἂ ν ο υ Χ. Σ ο λ ι ὠ τ η μετὸν θεῶν του, ὁ ὁποῖος, — ἡ σκηνὴ ἐν ἀτμοπλοίῳ, — διὰ νὰ διώξῃ μίαν ὀχληρὰν οἰκογέ-νειαν ἀπὸ τὴν πρώτην θέσιν καὶ νὰ ἔχουν εὐρυχωρίαν καὶ ἡσυχίαν. «ἐφόρεσε τὰ νυκτικά του, τὸ καπέλον τῆς θείας καὶ τὴν ὀμβρέλλαν της, καὶ ἀνέβη εἰς τὴν σάλαν τραγουδῶν, ἐν ᾧ οἱ καμαρότοι, συνεννοημένοι, ἔκαμναν τὸν σταυρόν των, ὡς νὰ ἐφοδούντο.» Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ ὀχληρὰ οἰκογένεια τὸν ἐξέλαβεν ὡς τρελλόν καὶ ἀμέσως ἐτραπῇ εἰς φυγὴν πρὸς τὴν δευτέραν θέσιν.

Ὁ Μ α ὕ ρ ο ς τ ῆ ς Β ε ν ε - τ ῖ α ς ἐγνώρισε κάποτε εἰς τὴν Βιέννην ἕνα Γερμανόπαιδα, τὸν ὁποῖον ἠρώτησαν γαλλιστὶ ἂν γνω-ρίζῃ τὴν γαλλικὴν.

— Oh! parfaitement! ἀπήντησε.

Μετ' ὀλίγον τὸν ᠠρώτησαν ἂν θὰ περιγῆγῃ καὶ ἄλλας πόλεις τῆς Γερμανίας.

— Oh! parfaitement! ἦτο πά-λιν ἡ ἀπάντησις.

Ὁ δυστυχὴς Γερμανόπαις δὲν ἐγνώριζεν ἄλλην λέξιν γαλλι-κὴν. . .

Καὶ ἄλλη σκηνὴ ἐν ἀτμοπλοίῳ. Μᾶς τὴν διηγεῖται ἡ Δ η μ ὀ τ ῖ ς Β ὠ λ ο υ. Ἐταξίδευαν κάποτε ἐν Πειραιῶς εἰς Βόλον. Ὁ πλοίαρ-χος εἶχε δώσῃ διαταγὴν νὰ πα-ρατεθῇ τὸ γεῦμα ἄμα θὰ ἐφθάναν εἰς Στυλίδαν.

Ἀλλ' οἱ ἐπιδάται ἦσαν πεινασ-μένοι, καὶ ὁ ἀδελφὸς της, βεβαί-ωθεις ὅτι τὰ φαγητὰ ἦσαν ἐτοιμα καὶ τὸ τραπέζι στρωμένον, ἐπῆρε

«Ὅταν τὸ εἶδαν νὰ κτυπᾷ τὴν θύραν μετὰ τοιαύτην πε-ριβολήν.» (Σελ. 333, στήλ. β.)

«Ήθελες να κατεβή γρήγορα, διά να μη τον πιάσωμεν ἐστὶ πράσα.» (Σελ. 335, στήλ. 6'.)

οὐ Ἰταλοί.

Ἡ Μαρία Καλλιάνη οὐ ἐγέλασε περισσότερο μετὰ τὸ ἐξῆς ἐπεισόδιον: «Μίαν ἡμέραν εἶχαμε χάσει τὴν γάταν μας τὴν Λευκὴν. Ἐγὼ ἤμουν πολὺ στενοχωρημένη, καὶ ἐφώναζα Λευκή! ἀπ' ἐδῶ, Λευκή! ἀπ' ἐκεῖ, ἀλλὰ Λευκὴ πούθεν ἀνέφαινετο. Εἶχα ἀπελπίσθῃ πλέον ὅτι ἐχάθην ἐντελῶς, ὅταν σὲ λίγη ὥρα τὴν βλέπω καὶ θγαίνει... ἀπὸ τὴν καρβουνοθήκη, μαύρη, μαύρη σὰν τὸν Ἀράπη.»

Ἀφελὲς καὶ χαριτωμένον. Ἀλλ' ἡμεῖς ὅλοι ἐγελάσαμεν περισσότερο μετὰ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Νοσταλγοῦ Ἑλληνιστοῦ. Εἶνε συνειδητόν, ἀν θέλετε, ἐπεισόδιον, καὶ ἴσως καὶ εἰς σὰς νὰ συνέβη πολλάκις, διότι τὰ παιδιὰ ποῦ θέλουν νὰ κάμνουν τοὺς μεγάλους δὲν εἶνε σπάνια. Ἀλλὰ εἶνε γνησίως κωμικόν, πολὺ-πολὺ χαρακτηριστικόν, καὶ ὅτι τὸ ἐπρόσεξε τόσο ὁ Νοσταλγὸς Ἑλληνοῦ, καὶ ἐσκέφθη νὰ στείλῃ αὐτὸ εἰς τὴν πανταίσιαν αὐτὴν τῶν ἀστείων, σημαίνει ὅτι ἔχει μεγάλαν σατυρικὴν παρατηρητικότητα.

«Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ἐρωτῶ ἕνα παιδάκι, δέκα ἔως δώδεκα ἐτῶν:

«— Λαμβάνεις τὴν Διάπλασιν; σοῦ ἀρέσει;

«Κ' ἐκεῖνο, μ' ἕνα περιφρονητικὸν τόνον, μ' ἕνα κρόδωμα ἀπερίγραπτον, μετὰ μίαν ὑπερφάνειαν ποῦ δὲν λέγεται, μοῦ ἀπαντᾷ:

«— Ποφφ! ἡ Διάπλασις εἶνε γιὰ τὰ παιδιά!

«Σὲ ἀφίνω νὰ φαντασθῇς τὴ γέλια ποῦ ἔκαμα, ὅταν ἤμουσα ἀπὸ ἕνα τόσο δὲ παιδάκι, νὰ λέγῃ εἰς ἐμὲ ὅτι ἡ Διάπλასις εἶνε γιὰ τὰ παιδιά! Καὶ τὴν νύκτα ἀκόμη ἐγελούσα!»

Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν θέλετε ἄλλο.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νοσταλγὸς Ἑλληνοῦ [10 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαρία Καλλιάνη, [6 Ε] — Κόμης Μοντε-χρίστος, [6 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λοξίας, [5 Ε]. — Σιωπηλὴ Νύξ, [5 Ε]. — Αἰμὴ Μαρεῶτις, [5 Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ [ἀπὸ 3 Ε]: Μαγικὴ Εἰκὼν. — Ἀδελφὸς Στρουθοκάμηλος. — Νύμφη Καλνυφῶ. — Γρονιάρ.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ [ἀπὸ 2 Ε]: Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου. — Ἀλκων τοῦ Βοσπόρου. — Ἀνσάχατος. — Λευκὴ Καμέλια. — Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρῶν. — Ἀπόγονος τοῦ Χάση. — Ἑθνικὸς Ἕμιος. — Γεράσιμος Καραουλάνης.

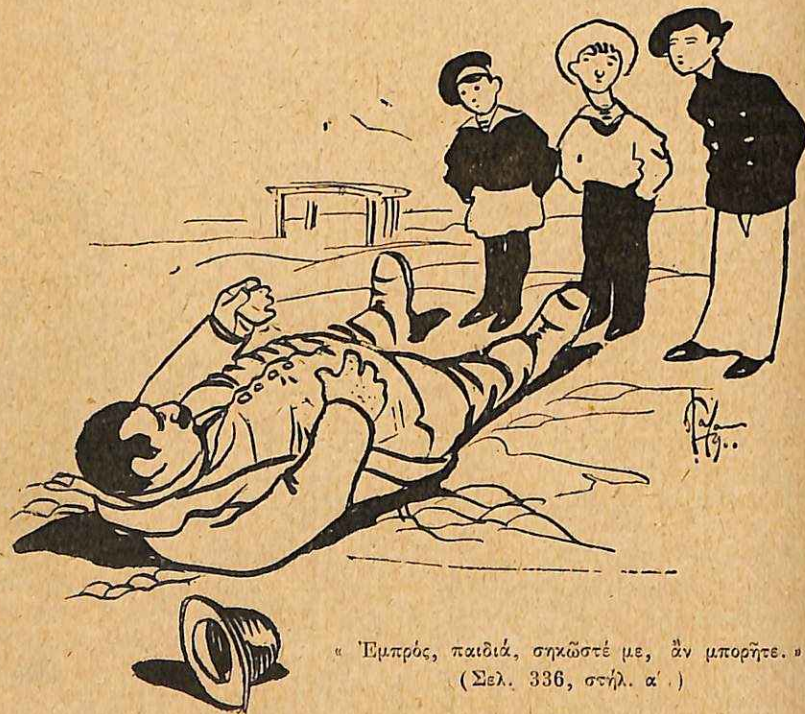
Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ [ἀπὸ 1 Ε]: Φίγ-Μοῦ-Ἀῖ. — Μπουμπουνισμένο Μυαλό. — Ἀῖ-Χοῦρ-Τσάγγ. — Ψάρι τῆς Σηρᾶς. — Ἀγρονολογιώτατος. — Ε. Ζωγράφος. — Κόμη τῆς Βερενίκης. — Πειρατικὴ Ἀῖρα. — Δημόσιος Βόλου. — Μαῦρος τῆς Βενετίας. — Ἰωάννης Χ. Σολωμῆς. — Ἥμερος Περιστερά.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: «Ὅλοι ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΝΔΕΚΑΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

«Πολλοὶ λέγουσιν ὅτι τὰ ζῶα ἔχουν λογικόν· ἄλλοι ἰσχυρίζονται τὸ ἐναντίον. Ποία εἶνε ἡ γνώμη σας; Νάκούσωμεν τὰ ἐπιχειρήματά σας, καὶ μετὰ παραδείγματα, ἀν ἔχετε.

Αἱ ἀπαντήσεις πρέπει νὰ εἶνε γραμμέναι καὶ καθαροί.

«Ἐμπρός, παιδιὰ, σηκώστέ με, ἂν μπορῇτε.» (Σελ. 336, στήλ. α'.)

Γραμμέναι εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ περιέχῃ τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον τὴν «Ἀπάντησιν εἰς τὴν Ἑνδεκάτην Κυριακὴν», καὶ νὰ φθάσουν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας μέχρι τῆς 15ης Νοεμβρίου τὸ βραδύτερον.

Πρὸ παντὸς σὰς συνιστῶ τὴν συντομίαν. Ὅτι ἔχετε νὰ εἰπῇτε, εἰπῇτε το μετὰ λίγα λόγια. Καθὼς παρατηρήσατε ἔως τώρα, οὐδέποτε ἡ φλυαρία ἐδραβεύθη.

Κατ' ἐντολὴν τῆς Διαπλάσεως
Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Περπατῶντες οἱ τρεῖς ἔμποροι, ἔφθασαν ἐς ἕνα τόπον, ποῦ δὲν τὸν γνώριζαν. Ἐκεῖ ἀπάντησαν μιὰ γρηᾷ καὶ τὴν παρακάλεσαν νὰ τοὺς εὐρῇ ἕνα μέρος νὰ μείνουν τὸ θράδου, σὰν ξένοι. «Ἐλθέτε σὺ σπῖτι μου» τοὺς εἶπεν ἡ γρηᾷ. Ἐκεῖνοι εὐχαριστήθηκαν καὶ πῆγαν ἐπὶ σπῖτι τῆς γρηᾷς. «Μάνα, τῆς εἶπαν, σοῦ παραδίνουμε ὅ,τι κι' ἂν ἔχωμε, νὰ μας τα φυλάξῃς, καὶ νὰ μὴ μᾶς τα παραδώσῃς ἀν δὲν εἴμαστε καὶ οἱ τρεῖς μαζί. — Καλὸ, παιδιὰ μου.» Τῆς ἔδωσαν λοιπὸν ὅ,τι εἶχαν καὶ ἕνα σάκκο με φλουριά, καὶ ἡ γρηᾷ τὰ πῆρε καὶ τα φύλαξε. Ἐπειτα ἐκεῖνοι ἐπῆγαν ἐπὶ λουτρό.

Ἀφ' οὗ ἐπροχώρησαν κάμποσο, λέγει ὁ ἕνας: «Βρὲ παιδιὰ, δὲν πῆραμε τὰ χτένια μας. — Τρέξε, καίμνε, μιὰ στιγμὴ καὶ πάρτα. — Μὰ λέτε νὰ μοῦ τα δώσῃ ἡ γρηᾷ, ἀν δὲν εἴμαστε καὶ οἱ τρεῖς; — Πήγαίνε σὺ καὶ μὲς τῆς φωνάζουμε ἀπὸ δῶ καὶ σοῦ τα δίνει.»

Τρέχει ἐκεῖνος, καὶ ἀντὶ νὰ γυρέψῃ τὰ χτένια, γυρεύει ὁ κατρεγάρης τὰ φλουριά. «Νὰ τοῦ τα δώσω;» ρωτᾷ ἡ γρηᾷ τοὺς ἄλλους ἀπὸ τὸ παραθύρι. «Δὲς τοῦ τα, κυρὰ μάνα!» τῆς φωνάζουν ἐκεῖνοι. «Ἦτοι γελάστηκε ἡ γρηᾷ καὶ τοῦ δίνει τὰ φλουριά. Τὰ πέρνει ὁ καλὸς σου καὶ ἀπὸ δῶ πᾶν οἱ ἄλλοι! Προσμένουν οἱ συντρόφοί σου, ποῦ νὰ φανῇ! Σὲ κάμποση ὥρα, γυρίζουν οἱ δυὸ ἐπὶ σπῖτι, καὶ λένε τῆς γρηᾷς: «Τί ἔγινε ὁ σύντροφός μας; — Νά, πῆρε τὰ φλουριά καὶ πῆγε νὰ μας εὐρῇ. — Τὰ φλουριά σοῦ εἶπαμε μὲς νὰ δώσῃς ἢ τὰ χτένια; — Τὰ φλουριά μοῦ ζήτησε αὐτός; σὰς ρώτησα νὰ τα δώσω; καὶ μοῦ φωνάξατε δὲς τα! Τί φταίω ἐγὼ ἢ ἄμοιρη;» Τὴν πῆγαν ἐπὶ δικαστήριον, καὶ ὁ κριτὴς τῆς εἶπε: «Ἀφ' οὗ παρὰ λαβὴς τὰ φλουριά, πρέπει νὰ τα παραδώσῃς. Σοῦ δίνω 15 ἡμέρας διαόριον νὰ κάνεις, γιὰτὶ ἐχάθης.»

Ἐκεῖ ποῦ περνοῦσε κλαίωντας ἀπὸ ἔμπρος ἀπὸ τὸ Παλάτι, ἡ γρηᾷ βλέπει ἕνα πλουσιόπαιδον κι' ἐπαίξε καρύδια. «Τί ἔχεις, μάνα, καὶ κλαῖς;» τῆς λέει. — «Τί ἔχω, παιδάκι μου; αὐτὸ καὶ αὐτό» καὶ τοῦ λέει ὅλη τὴν ἱστορίαν. «Σοῦπανε νὰ εἶνε καὶ οἱ τρεῖς μπροστὰ ποῦ θὰ τα δώσῃς;» τῆς λέγει ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, (γιατὶ αὐτὸς ἦταν τὸ παιδάκι, μικρὸς ἀκόμα.) — «Ναί, παιδάκι μου. — Τότες, νὰ πᾶς πίσω ἐπὶ δικαστήριον, καὶ νὰ πῇς πῶς τὰ φλουριά τάχεις ἐπὶ σπῖτι σου, μὰ πρέπει νὰρθουν κι' οἱ τρεῖς μαζί, κατὰ τὴν συμφωνίαν ποῦχτες, νὰ τοὺς τα δώσῃς.» Ἡ γρηᾷ γύρισε ἐπὶ δικαστήριον, εἶπε ὅ,τι τῆς εἶπεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, καὶ ἔτσι οἱ ἔμποροι ἔφυγαν, καὶ ἀκόμα τρέχουν γιὰ νὰ βροῦν τὸν κατεργάρη τὸ σύντροφόν τους!

[Ἀθηναϊκὴ Παράδοσις]

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΒ'.

Η ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΟΥ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗ

Λοιπὸν, καθὼς εἶπαμε, ὁ μικρὸς Φασουλᾶκης μετανόησε, καὶ ὑποσχέθηκε πιά νὰ εἶνε φρόνιμος καὶ νὰ μελετᾷ τὴ Γραμματικὴν του.

Μὰ ποία Γραμματικὴ; Δὲν τοῦ τὴν ἔφαγε ὁ ποντικός; δὲν τοῦ τὴν ἔκαμε σὲ κακὸ χάλι; Μποροῦσε τὸ παιδί νὰ διαβάζῃ πιά σὲ τέτοιο ἐλεεινὸ καὶ ποντικοφαγωμένον βιβλίον;

Ὁ μικρὸς Φασουλᾶκης κλαίει ἀπαρηγόρητα.

— Χῖ, χῖ, χῖ!.. Δὲν ἔχω βιβλίον!.. ἀμὴ τώρα;... Πάει τὸ βιβλιαράκι μου! πάει ἡ Γραμματικὴ μου!

— Καὶ γι' αὐτὸ συγχύζεσαι; τοῦ λέει ὁ κύρ Δάσκαλος. Ἐννοία σου,

παιδί μου, κ' ἐγὼ θὰ

σὲ μάθω Γραμματικὴν

χωρὶς βιβλίον. Φθά-

νει μονάχα νὰ ἔχῃς

προσοχὴ καὶ ἐπιμέ-

λεια. Καὶ τί σου φαί-

νεται πῶς εἶνε ἡ

Γραμματικὴ; Ὑπόρ-

χει ἐστὸν κόσμον εὐ-

κολώτερον πρᾶγμα;

Ὁ Φασουλᾶκης

κουνᾷ τὸ κεφάλι του·

δὲν το πιστεύει.

— Μπα! θὰ το

ἰδῇς καὶ μονάχος

σου, τώρα ποῦ θὰ

εἴσῃ ἐπιμελής, ξανα-

λέγει ὁ κύρ Δάσκα-

λος. Τὴ Γραμμα-

τικὴν τὴν ξέ-

ρομε πρὶν νὰ

τὴ μάθω με!

αὐτὸ θὰ το ἰδῇς, σοῦ

λέγω. Λοιπὸν ἀρ-

χίσωμε. Τὴν ἄλλη

φορὰ, ἐκεῖνη τὴν

ἡμέρα ποῦ με εἶπες

Τύραννο...

Ὁ Φασουλᾶκης

κοκκινίζει, καὶ παρακαλεῖ τὸν Δάσκαλον νὰ μὴ τοῦ το ξαναθυμίσῃ.

— Ἀς εἶνε λοιπὸν, λέγει ὁ Δάσκαλος· περασμένα ξεχασμένα! Τὴν ἄλλη φορὰ ποῦ..... (ὅχι! δὲν λέγω τίποτα!) τὴν ἄλλη φορὰ, εἶχαμε μείνῃ ἐπὶ Ὀνόματα. Σὰς εἶπα, ὅτι τὰ ὀνόματα διαιροῦνται εἰς οὐσιαστικὰ καὶ εἰς ἐπίθετα.

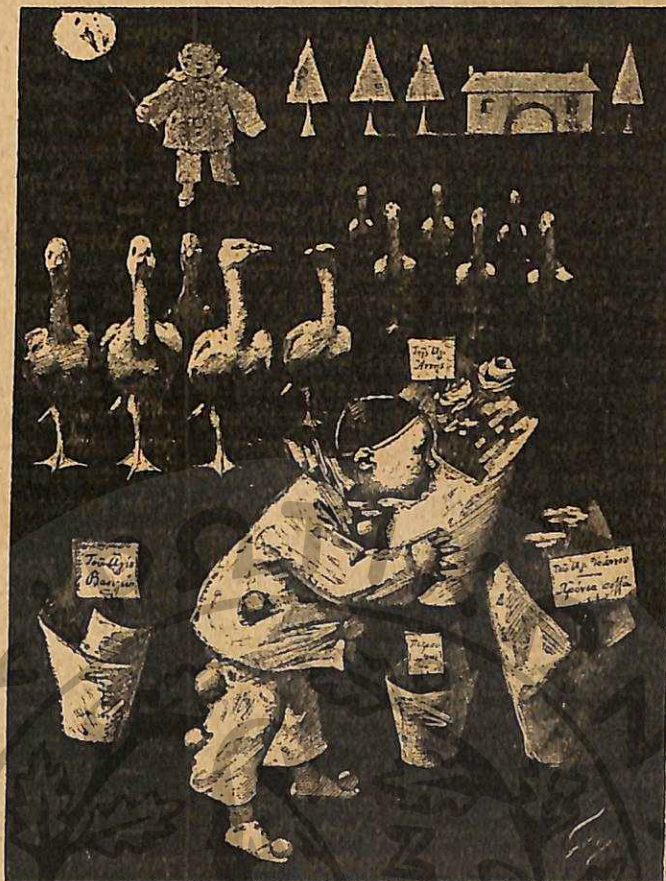
— Αὐτὸ τὸ ξέρω· λέγει ὁ Φασουλᾶκης.

— Πολὺ καλὰ! Τὰ οὐσιαστικὰ πάλι διαιροῦνται εἰς κύρια καὶ εἰς προσηγορικά.

— Τί εἶνε αὐτὰ τὰ προσηγορικά; Πρῶτη φορὰ ἀκούω τέτοια λέξι.

— Νά, προσηγορικά εἶνε τὸ σπῖτι, τὸ δένδρον, ἡ σφαῖρα, ἡ χήνα, καὶ τὰ λοιπά. Γιατὶ λές: νὰ εἶνα σπῖτι, ἰδὲς εἶνα δένδρον, ἔσφαξα μιὰ χήνα, ἔχω μιὰ σφαῖρα.

— Ἀμὴ κύρια ποία εἶνε; ρωτᾷ ὁ Φασουλᾶκης.

— Κύρια εἶνε : ὁ Φασουλᾶκης, ὁ Γιάγκος, ἡ "Αννα (τὸ ὄνομα τῆς μητέρας σου), ὁ Πέτρος (τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ σου), ὁ Βασίλης (τὸ ὄνομα τοῦ ἐπιστάτη μας) καὶ τὰ λοιπὰ.

— "Α, ἐκατάλαβα ! ὅλα λοιπὸν τὰ ὀνόματα τῶν "Αγίων πού τα ἔχουν ἄνθρωποι, καὶ πού τους πᾶμε λουλούδια ἑστὴ γιορτὴ τους, εἶνε κύρια ὀνόματα ;

— Βεβαίωτατα. Καὶ τώρα πιστεύω, ὅτι ἐννόησες ἑστὴν ἐντέλεια τί θὰ πῇ ὄνομα κ Ὑ ρ ι ο ν καὶ τί θὰ πῇ ὄνομα π ρ ο σ η γ ο ρ ι κ ὀ ν.

— Ναί, εἶπεν ὁ Φασουλᾶκης. Ὁ σ κ ὕ λ ο ς μας εἶνε ὄνομα προσηγορικόν· ὁ Κ έ ρ β ε ρ ο ς ὅμως, πού εἶνε τὸ ὄνομά του, εἶνε ὄνομα κύριον. Ὅμως αὐτὸ δὲν εἶνε γραμμένον ἑστὸ Καλαντάρι, καὶ γι' αὐτὸ ὁ κακομοῖρος ὁ Κέρβερος δὲν γιορτάζει ποτέ, καὶ ποτέ δὲν του στέλνουν λουλούδια καὶ γλυκίσματα !

— Μπράβο, παιδί μου ! εἶπεν ὁ κύρ Δάσκαλος. Πάρε καὶ δύο Εὐσημα !
Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 324.)

Ἡ ἐκλογὴ ἔγινεν, ὅχι ἄνευ παρατηρήσεων τινῶν ἐκ μέρους τοῦ γέροντος, τὰς ὁποίας ὁ Μίμης ἐγύριζεν εἰς τὸ ἀστεῖον. Κατὰ βάθος, δὲν ἠσθάνθη τὸν ἑαυτὸν του καὶ πολὺ εὐτυχέστερον ἀπὸ πρὶν, μολονότι ἐξώδευσε διὰ τὴν μικρὰν μηχανὴν ἀρκετὰ στρογγυλὸν ποσόν· καὶ μάλιστα τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὅταν ἐπῆγεν εἰς τὸ Λύκειον, οἱ συμμαθηταὶ τοῦ τὸν εὖρον κάπως δύσθυμον. Ὁ Μίμης ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται τὴν ἀνίαν, τὸν κόρον, ὅπως ὅλοι οἱ πλούσιοι, οἱ ὁποῖοι, ἰκανοποιούμενοι πᾶσάν των ἐπιθυμίαν, τὰ σιχαίνονται ἐπὶ τέλους ὅλα. Τώρα ἔκρινε τὴν ἐκλογὴν του γελοῖαν, ἀνόητον, καὶ ἀνεκάλυπτε—κατόπιν ἐορτῆς—ἐνα σωρὸ πράγματα, τὰ ὅποια θὰ του ἤρσαν περισσότερον.

— Δὲν πειράζει, εἶπεν ἐπὶ τέλους· ἔχω καιρό. . . "Αν ἑστὸν ἄλλο Διαγωνισμὸς ἔλθω πάλι σὲ καλὴ θέσι, τότε θὰ φροντίσω νὰ διαλέξω καλλίτερον πρᾶγμα.

Μετὰ δύο-τρεῖς ἑβδομάδας, ὁ γέρω-Γράβαρης ἐδέχθη πάλιν τὸν μικρόν του φίλον μὲ πρόσωπον φαιδρότατον :

— Σπουδαία εἰδήσεις, κύριε Γράβαρη ! ἀνέκραξεν ἡλθα πρῶτος ἑστὴ Γεωγραφία, μὲ συγχαρητήρια ἐκ μέρους τοῦ καθηγητοῦ !

— Πολὺ εὐχάριστον, ἄ, πολὺ εὐχάριστον !

— Ναί· ἀλλ' αὐτὴ τῇ φορᾷ πρέπει, πρέπει νὰ σκαρθῶ σοβαρῶς . . . ξεύρεις . . . γιὰ τὴν ἀνταμοιβὴν πού θὰ ζητήσω τοῦ μπαμπᾶ . . .

— Πάλι τὰ ἴδια ; . . . "Α, κύριε Μίμη !

— "Α, κύριε Γράβαρη ! . . . πρέπει νὰ συλλογίζεσαι κανεὶς λιγάκι καὶ τὸν ἑαυτὸ τοῦ ἐπαγγέληται ὁ μαθητὴς μὲ τὴν συνήθη του φράσιν, ἡ ὁποία εἶχε γίνῃ πλέον τὸ ἔμβλημά του.

Καὶ ἔξαφνα :

— Μπα ! μπα ! τί βλέπω, κύριε Γράβαρη ; Σήμερα εἶσθε ἀνθοστόλιτος ! πῶς τὸ ἐπάθατε ;

Καὶ μὲ κίνημα ζωηρόν, ὁ Μίμης ἠτοίμασθαι νὰ πάρῃ τὰ δύο γαρύφαλα, τὰ ὁποῖα ὁ γέροντος ἔφερεν εἰς τὴν κομμοδόχον. "Ὅμως, πρὸς μεγάλην του ἐκπληξιν, ὁ κ. Γράβαρης μὲ τὴν μίαν χεῖρα ἀπέκρουσεν ἡρέμα τὸν μικρόν, καὶ μὲ τὴν ἄλλην ἐπροφύλαξε τὰ ἄνθη του.

— Μπα ! δὲν μού τα δίνεις ; . . . εἶνε λοιπὸν ἀπὸ χέρι ; . . . "Απὸ χέρι ! ἀκούς ἐκεῖ ! . . . χᾶ, χᾶ, χᾶ !

Καὶ τὸ χαϊδεύμενον παιδί ἤρχισε νὰ γελά εἰρωνικῶς ὅμως ἡ ἀπάντησις τοῦ γέροντος τὸν διέκοψε.

— Μοῦ τα ἔδωσες σήμερα τὸ πρῶτ' ἑνα γειτονόπουλο, ἑνα παιδάκι τῆς ἡλικίας σου, ἀλλὰ καχεκτικό, ἀσθενισμένο. . . . Εἶνε τὰ πρῶτα λουλούδια πού ἀνοῖξαν ἑστὸν κηπαράκη, πού τον καλλιεργεῖς μόνος του . . . Τὸ κακόμοιρο τὸ φτωχό ! εἶχε τόση χαρὰ πού μπορούσε νὰ δώσῃ καὶ αὐτὸ κάτι τί, ὥστε θέλω νὰ τα διατηρήσω ὅλη τὴν ἡμέρα.

Ὁ Μίμης εἶχε θυμώσῃ σχεδόν, ἀκούων τὸν κ. Γράβαρη νὰ ὀμιλῇ συμπαινωδῶς περὶ ἄλλων παιδίων ἐκτός αὐτοῦ· ἐν τούτοις εἶπε μὲ περιέργειαν :

— "Ὁθελα νὰ ἔβλεπα αὐτὸν τὸν κηπαράκη, πού κάμνει τόσῳ πολῦτιμα ἄνθη.

— Καὶ γιατί, κύριε Μίμη ; γιὰ νὰ γελάσῃς ;

— Γιατί, σὲ παρακαλῶ ; Τόσῳ πειὰ κακὸ μ' ἔχεις, ὥστε νὰ γελάσω μ' ἑνα σακάτη ;

Ὁ κ. Γράβαρης ἠτένισεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὸν μαθητὴν, καὶ ἔπειτα, συλλαβὼν ἔξαφνα μίαν ιδέαν, εἶπε :

— Καλὰ λοιπόν, ἄφ' οὗ το θέλεις, ἔλα. Εἶνε μεσημέρι, οἱ ὑπάλληλοι φεύγουν . . . ἔχω λίγῳ καιρὸ πρὶν τοῦ γεύματος.

Ἡ οἰκία, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ γέρω-Γράβαρης ἐκατοικοῦσε, μόλις ὀλίγα βήματα ἀπέχεν. Ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Μίμης, ἀνῆλθε τὴν κλίμακα, καὶ ἄφ' οὗ ἀνοῖξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου του, ἐνεύσαν εἰς τὸ παιδίον νὰ πλησιάσῃ. Ἀπέναντι, χωρίζομενον ἀπὸ τὴν στεγνὴν αὐ-

λήν, ὁ Μίμης εἶδε τότε ἐν ἄλλῳ παράθυρον, τὸ βάθρον τοῦ ὁποίου εἶχεν εὐρυνοῇ διὰ μιᾶς προσθέτου σανίδος. Ἐπὶ τῆς σανίδος αὐτῆς ἦσαν παρατεταγμένα τὰ ἄνθη τοῦ μικροῦ ἀσθενοῦς, μέσα εἰς τὰς παραδοξότερας γάστρας : ὠραῖοι ὑάκινθοι ἤρχιζαν νὰ νοῖγουν, φυτευμένοι εἰς παλαιὰ δοχεῖα μουστάρδας· κρινάκια, μενεξέδες καὶ βιολεττές ἔθαλλον μέσα εἰς κουτιά τενεκεδένια· καὶ εἰς τὸ μέσον ὑψούτο ὑπερῆφάνως ἡ γαρύφαλα, βυθίζουσα τὰς ρίζας τῆς εἰς τὸ γῶμα, τὸ ὁποῖον περιεῖχε μία σπασμένη σουπιέρα !

Αὐτὸς ἦτο ὁ περίφημος «κηπαράκης» ! Τὸ πρῶτον κίνημα τοῦ Μίμης ἦτο ἐκρηξίς γέλωτος, ὁ ὁποῖος ὅμως κατεπνίγη ἀμέσως, διότι ἐν πρόσωπον μελαγχροῖον ἐκυπτεν ἄνωθεν τῶν ἁνθῶν, καὶ δύο χεῖρες ἰσχναὶ ὑπεστήριζαν μερικὰ κλωνία.

Ὁ Γράβαρης ἔδωκεν ἑλαφρῶς, καὶ ὁ μικρὸς γείτων, ἀκούσας τὸν κρότον, ἀνύψωσε τὸ περίθλυπον πρόσωπον πρὸς ἐκεῖνους, οἱ ὁποῖοι τὸν ἔβλεπαν. Ἐμειδίασε πρὸς τὸν γέροντα, ἀλλ' ἰδὼν πλησίον του τὸν μαθητὴν ἐκείνον μὲ τὴν ὠραίαν στολὴν καὶ τὴν πονηρὰν φροσύνην, ἐταράχθη καὶ ἔκαμε νὰ ποσυρῇ ἐκ τοῦ παραθύρου.

— Στάσου, Στέφανε, εἶπεν ὁ κ. Γράβαρης· δὲν πιστεύω νὰ σε τρομάξῃ ὁ κ. Μίμης· εἶνε, ξεύρεις, ὁ υἱὸς τοῦ προϋσταμένου μου.

— Καὶ ἀνέβηκα ἐπίτηδες γιὰ νὰ θαυμάσω τὰ ὠραῖά σου λουλούδια, προσέθεσεν ὁ Μίμης εὐγενῶς.

Τὰ ὠρὰ μὰγουλά του Στεφάνου ἔκοκκινισαν ἑλαφρῶς.

— "Α, τὰ λουλούδια μου δὲν εἶνε καὶ πολὺ ὠραῖα, γιὰ ἑκείνους πού μπορούν νὰ πηγαίνουν συχνὰ ἑστὰ περιβόλια, ἀπεκρίθη ἡρέμα· ἐγὼ ὅμως τάγαπῶ, καὶ χωρὶς αὐτὰ θὰ μου φαίνονται ἀτελείωτες ἡ ἡμέρες πού περνῶ ἐδῶ ὁλομόναχος.

— Πῶς, ὁλομόναχος ; Ποῦ εἶνε λοιπὸν οἱ γονεῖς σου ;

— Ἡ μητέρα μου εἶνε χήρα, καὶ δουλεύει ἔξω ὅλη τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ κερδίῃ τὸ ψωμί μας.

— Καὶ πότε θα γίνεις ἔξω ;

— Τὲς Κυριακὰς κάποτε . . . ἂν ὁ καιρὸς εἶνε πολὺ καλὸς, καὶ ἂν ἡ καὶ μένη ἡ μητέρα δὲν εἶνε πολὺ κουρασμένη. . .

— "Ω, μὰ τέτοια ζωὴ εἶνε ἀνυπόφορη !

— Μόνον τὸν χειμῶνα, διώρθωσεν ὁ Στέφανος μὲ τὸ γλυκύ του ὄφρος, τὸ πληγρὲς ἐγκαρτερήσεως· τώρα πού ἔχω τὰ λουλούδια μου, δὲν με μέλει καθόλου.

Ὁ κ. Γράβαρης, ἀκριβὲς εἰς τὰ χρεῖα του πάντοτε, ὑπενώμισεν ὅτι ἔπρεπε νὰ γευματίσῃ πρὶν ἐπανέλθουν οἱ ὑπάλληλοι, καὶ παραλαβὼν τὸν μικρόν του φίλον, ἀπεχώρησε.

— Δὲν σου κάμνει λύπη νὰ συλλογίζεσαι, ἔλεγε πρὸς τὸν Μίμη ἐν ᾧ καθήρχοντο τὴν κλίμακα, ὅτι δὲν μπορεῖ καὶ αὐτὸ τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί νὰ ἔχῃ, ὅπως τὰ ἄλλα, τὸν ἥλιον καὶ τὸν καθαρόν ἀέρα πού του χρειάζεται γιὰ νὰ δυναμώσῃ ; Ἐξαφνα μία διαμονὴ εἰς τὴν ἐσχόνην, τί καλὸ πού θὰ του ἔκαμνε !

— "Ω ναί, ἔχεις δίκιο, κύριε Γράβαρη. Ζήτη ἡ ἐσχόνη ! Σήμερα τὸ ἀπόγευμα ἴσα-ἴσα θὰ πάγω μὲ κάτι φίλους . . . θὰ πάρωμε καὶ τὰ ποδήλατά μας, καὶ μὴ ρωτᾶς πειὰ, διασκεδάσι πού ἔχει νὰ γίνῃ !

Ὁ Μίμης δὲν παρετήρησεν ὅτι ὁ γέροντος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν σκεπτικῶς. Ἀλλοίμονον ! τὸ πλούσιον παιδίον, μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν του φροντίζον, δὲν εἶχε συλλογισθῇ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν, ὅτι ἦτο εἰς τὸ χέρι του νὰ βελτιώσῃ τὴν τύχην τοῦ μικροῦ ἀσθενοῦς ! . . . Ἡ ἐλπίς τοῦ Γράβαρη διεφύετο· οὐτε ἴχνος οἴκτου διέσωθεν ὁ μικρὸς τοῦ φίλου, τί κρῖμα ! . . .

Ἡ ἐξοχικὴ ἐκδρομὴ, τὴν ὁποίαν ὁ Μίμης Βαλδῆς ἔκαμε μὲ δύο συμμαθητάς του καὶ μὲ τὸν πατέρα των, ἀνταπεκρίθη ὑπὸ πᾶσαν ἐποψιν εἰς τὰς προσδοκίας του. Διεσκεδάσαν λαμπρά. Ἦτο πραγματικῶς μαγεῖα νὰ διασχίζῃ κανεὶς, ὑπὸ τὸν ὠραῖον ἥλιον καὶ ἐπὶ τῆς ταχυπρόσπου μηχανῆς, τοὺς δρόμους τῆς ἐσχόνης μὲ τὰ κατὰ κράσινα δένδρα. Ὅταν ἐσταμάτησαν διὰ νὰ φάγουν κάτι, ὁ Μίμης ἦτο πολὺ ἰδρωμένος, καὶ ἠσθάνθη φρικτίαν, ἡ ὁποία διέδραμε τὸ σῶμά του ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ἀλλὰ πού νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τέτοια μικρολογήματα ! Ἦτον ἐκεῖ τόσον ὠραῖα ! . . . Μόνον τὸ ἐσπέρας, τὴν ὥραν τοῦ δείπνου, ὁ κ. Βαλδῆς παρετήρησε μετ' ἀγωνίας ὅτι ὁ υἱὸς του δὲν ἦτο καλὰ. Τὰ μὰγουλά του ἔκαιαν, εἶχε πυρετόν. Ἐτρόμαξεν ὁ δυστυχὴς πατήρ, τὸν ἔβαλεν ἀμέσως εἰς τὸ κρεβάτι, καὶ ἔστειλε διὰ τὸν ἱατρὸν. Ἀλλὰ μεθ' ἑλθῃ τὴν καλὴν τῆς, τὸ κακὸν δὲν προελήφθη.

Ὁ Μίμης ἠσθένησε σοβαρῶς ἀπὸ περιπνευμονίαν, καὶ ἄφ' οὗ παρήλθεν ὁ κίνδυνος, ἦτο τόσον ἀδύνατος, ὥστε ἔπρεπε νὰ μείνῃ πολλὰς ἡμέρας εἰς τὸ δωματίον του. Ὁ ἀγαθὸς Γράβαρης, ὁ ὁποῖος εἶχε συμμερισθῇ ὅλην τὴν ἀγωνίαν καὶ τὴν θλίψιν τοῦ προϋσταμένου του, διήρχειτο καθ' ἐκάστην ὀλίγαν ὥραν πλησίον τοῦ μικροῦ ἀσθενοῦς, ὁ ὁποῖος τὸν ἐζήτει. Φίλησέ με, κύριε Γράβαρη, καὶ κάλεσεν ἐδῶ κοντά μου, πῶ εἶπε μίαν ἡμέραν, τείνων πρὸς τὸν γέροντα τὴν ἰσχνὴν καὶ διαφανὴ του χεῖρα· ἄ, τί ἄρρωσται πού πέρασα ! καὶ δὲν εἶνε φοβερόν, τώρα πού εἶμαι καλλίτερα. νὰ μείνῃ κλεισμένος ἐδῶ ὅλη τὴν ἡμέρα, μὲ τέτοιον ὠραῖον καιρόν ;

— Χμ ! ὁ ἥλιος λάμπει, κύριε Μίμη· ἀλλὰ ἡ ἀνοιξὶ δὲν εἶνε πειὰ τόσῳ ζεστή, ὥς φαίνεται τὲς πρῶτες ἡμέρες. . .

Θὰ ἦτον πολὺ ἐπικίνδυνον νὰ βγῇς ἔξω.

— Τὸ ξεύρω . . . ὁ μπαμπᾶς μού το εἶπε· τότε λοιπόν, γιὰ νὰ με διασκεδάσῃς, πέ μου νέα. Τί γίνεται ὁ Στέφανος μὲ τὰ λουλούδια του ;

— Ὁ Στέφανος ! . . . καὶ τὸν θυμᾶσαι ἀκόμη ; ἀνέκραξεν ὁ γηραιὸς Γράβαρης, συγκεκινημένος.

— Τὸν συλλογίζομαι, ἀπὸ τὸν καιρὸ πού εἶμαι κ' ἐγὼ κλεισμένος ἑστὸ σπῖτι. . . "Ε, ἄνθισαν οἱ μενεξέδες του ;

— Ναί, λαμπρά· τώρα ὅμως ἀρχίσαν νὰ ξεραίνονται.

— Κρῖμα ! πρέπει νὰ φυτέψῃ τίποτε ἄλλο.

— Ναί, κύριε Μίμη μου, ἀλλὰ πῶς ; Ἡ μητέρα του δὲν ἔχει τώρα νὰ του ἀγοράσῃ οὔτε ἑνα σπόρο. . . κ' ἐγὼ αὐτὲς τὲς ἡμέρες ὅσα λεπτὰ εἶχα τὰ ἔδωσα τοῦ ἀνιψιοῦ μου, πού εἶχε μεγάλη ἀνάγκη, καὶ ἐμείνα ἀπένταρος.

— Ὅταν λέγω πῶς πρέπει νὰ νανικαταστήσῃ τοὺς μενεξέδες, δὲν ἐννοῶ μὲ χρηματικὰ ξένα, ἀπεκρίθη ὁ Μίμης ζωηρῶς. Νά, κύριε Γράβαρη, μέσα 'ς ἐκεῖνο τὸ συρτάρι ἔχω τὸ πορτοφόλι μου· ἀνοίξέ το, πάρε ἑνα πεντόφραγκο, καὶ σὺ πειὰ πού ξεύρεις τὰ γούστα τοῦ Στεφάνου, ἀγόρασέ του δύο τρεῖς γάστρες μ' εὐμορφὰ λουλούδια. Ἀς μὴν εἶνε ἀπὸ τὰ ἀκριβὰ, γιὰ νὰ του πᾶρῃς περισσότερα.

— "Ὁ τὸ παιδί μου τὸ καλὸ ! ὦ τὸ χρυσό μου παιδί ! ἐπιθύρουν ὁ γέροντος, λησμονήσας ὅτι ὤφειλε νὰ λέγῃ «κύριε Μίμη». Καὶ ἀσπασθεὶς ἐκ νέου τὸν μικρόν του φίλον, ἐξῆλθε πλήρως χαρᾶς.

Τὴν ἐπομένην, πῶ ἔφερε τὰς εὐχαριστίας τοῦ Στεφάνου ὑπὸ τὸν μικρὸν ἀνθοδέσμη μενεξέδων, τὴν ὁποίαν ὁ Μίμης εὖρε χαριτωμένην. Ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ, τὸ πλούσιον παιδίον, κλεισμένον εἰς τὸ θερμὸν καὶ ταπητόστρωτον δωματίον του, ἠσθάνετο αὐξάνον τὸ διὰ τὸν πτωχὸν φίλον τὴν ἐνδιαφέρον του, καὶ ἡνέγκριζε τὸν κ. Γράβαρη νὰ τῷ διηγῇ τὰ κατὰ τὸν μικρόν ἐκείνον καχεκτικόν.

— Τί κρῖμα, εἶπε μίαν ἡμέραν, νὰ μὴ εἰμπορῇ νὰ γιαντρευθῇ καὶ ὁ Στέφανος, ὅπως ἐγώ.

— Νὰ γιαντρευθῇ ἑστὴν ἐντέλεια ; δὲν το πιστεύω, κύριε Μίμη· ὁ ἱατρὸς ὅμως λέγει, ὅτι ἂν καθόσῃ ἑνα καλοκαίρι ἑστὴν ἐσχόνη, θὰ δυναμώσῃ πολὺ καὶ τότε . . . ποῖος ξεύρει . . . Δυστυχῶς ἡ μητέρα του δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ κάμῃ τόσῳ μεγάλῳ ἐξόδῳ.

Ὁ Μίμης δὲν ἀπεκρίθη· ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἀνέλαμψεν. Εἶχε τὴν ιδέαν τοῦ τὸ παιδί : Ὁ ἱατρὸς, ὁ ὁποῖος τὸν εὕρισκε τώρα πολὺ καλλίτερα, παρήγγειλεν ὥς τελευταῖον δυναμωτικόν, τὸν ἥλιον, τὸ ὑπαίθριον, καὶ ὁ κύριος Βαλδῆς ἠτοιμάζετο νὰ στείλῃ τὸν υἱόν του εἰς τὸ Μαρούσι.

— Μπαμπᾶ, πῶ εἶπεν ὁ Μίμης, θυ-

μᾶσαι τὴν ἡμέρα πού ἔπεσα ἄρρωστος ; εἶχα ἔλθῃ πρῶτος ἑστὴ Γεωγραφία· μού ὀφείλεις πάντα ἑνα δῶρον.

— Σωστά· καὶ τί θέλεις, χαϊδεμένε μου ;

— Ἀπλούστατα, θέλω τὴν ἀδεια νὰ πάρω ἑστὴν ἐσχόνη καὶ τὸ Στέφανο.

— Καὶ ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Στέφανος ;

Μὲ ὀλίγας λέξεις ὁ Μίμης διηγήθη εἰς τὸν πατέρα του τὴν ἱστορίαν τοῦ Στεφάνου.

— Πτωχὸ παιδί . . . ἄρρωστο . . .

καὶ ἡ μητέρα του νὰ μὴ μπορῇ νὰ το κυττάζῃ. . . ἄ, ὁ Γράβαρης ἔπρεπε νὰ μού τα πῇ αὐτὰ ἐνωρίτερα ! ἀνέκραξεν ὁ λαμπρὸς κ. Βαλδῆς. Εἶμαι ὅμως εὐτυχής, πολὺ εὐτυχής, πού αὐτὴ ἡ ὠραία ιδέα προέρχεται ἀπὸ σένα, παιδί μου.

Μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας, ὁ Στέφανος, πλήρως χαρᾶς, εὕρισκετο ἐγκατεστημένος εἰς Μαρούσι, εἰς μικρὰν οἰκίαν χωρικῶν, ὅχι μακρὰν τοῦ Ξενοδοχείου, ὅπου εἶχε μείνῃ ὁ κ. Βαλδῆς μὲ τὸν υἱόν του. Μία ἀγαθὴ Μαρουσιώτισσα—μὲ τὸ ἀζημώτον ἐννοεῖται,—εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν περιποίησιν τοῦ μικροῦ ἀσθενοῦς.

Κάθε φορὰ πού ἐπερνοῦσεν ὁ Μίμης ἀπὸ τὸ σπιτάκι ἐκεῖνο, ἔβλεπε μετὰ χαρᾶς τὰ μὰγουλά του προστατευομένου τοῦ πλέον κόκκινου καὶ πλέον γεμάτου. . . Ὅταν ἦλθε τὸ φθινόπωρον καὶ ἤρχισαν νὰ σκέπτονται περὶ ἐπιστροφῆς, ὁ Στέφανος, μολονότι ἐπεριπατοῦσε ἀκόμη μὲ δεικνύοντα, εἶχε δυναμώσῃ ἀρκετὰ, ὥστε ὁ κ. Βαλδῆς ἔκρινεν ὅτι ἠμποροῦσε νὰ ἀναλάβῃ καμμίαν μικρὰν ὑπηρεσίαν, εἰς τὸ κατὰστάμά του. Ὁ Μίμης, τὸν ὁποῖον ἡ εἰδήσις αὐτὴ κατεγοήτευσεν, ἐσπευσε νὰ τὴν μεταβιβάσῃ εἰς τὸν γηραιόν του φίλον.

— Βλέπεις λοιπόν, κύριε Γράβαρη ; εἶπεν εἰς τὸ τέλος ἀπὸ ὅλας τὰς ἀμοιβὰς πού μου ἔκαμεν ἕως τώρα ὁ μπαμπᾶς, ἀπὸ ὅλα τὰ ὠραῖα δῶρα πού μου ἔχαρισε, κανένα δὲν μ' εὐχαρίστησε τόσο, κανένα δὲν μ' ἔκαμεν εὐτυχέστερον, ὅσον αὐτὸ τὸ τελευταῖον, πού πῆρα ἑστὴν ἐσχόνη καὶ τὸ Στέφανο.

— Καὶ ξεύρεις γιατί, κύριε Μίμη ;

— Μοῦ φαίνεται, τὸ ὑποθέτω. . .

— Ναί, ναί, ἡ καλὴ σου καρδιά σου το εἶπε : «γιὰ νὰ πολλαύσῃ κανεὶς ἀληθινὰ τὴν δική του εὐτυχία, πρέπει νὰ μάθῃ νὰ φροντίζῃ γιὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων.»

(Διασκευή)

KIMON AAKIAHE

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 322.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

«Λοιπόν, Κωστάκη μου, συηλθες ἀπὸ τὴν γιοσεινήν σου ζάλην;

— Ὁμολόγησε καὶ σύ, θείτσα, ὅτι εἶνε πολὺ τρομακτικὸν νὰ σκέπτομαι ὅσα μοῦ εἶπες χθές. Χάνεται κανεὶς μὲ τὸ πελώριον ἐκεῖνο τρίγωνον, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει μὲ βᾶσιν ἐνὸς δακτύλου διὰ νὰ τελειώσῃ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ χιλία πεντακόσια μέτρα μακρὰν, καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ βᾶσις ἰσοδυναμεῖ μὲ 298 ἑκατομμύρια χιλιομέτρα! Σκέπτομαι πόση μικρὰ εἶνε ἡ Γῆ μας μὲ τὰ γιγάντια ὅρη τῆς καὶ τοὺς ἀπεράντους ὠκεανούς τῆς, ὅταν συγκρίνω αὐτὴν πρὸς τὴν ἀπόστασιν τῶν ἀστέρων.

— Πολὺ καλὰ· βλέπω ὅτι ὁ ἐγκέφαλός σου εἰργάσθη καὶ ὅτι τώρα πλέον ἀρέσκεσαι εἰς ὅσα σοῦ διηγούμαι· καὶ σὺ τὸς εἶνε καλὸς οἰωνὸς δι' ὅσα ἔχω νὰ σοῦ εἶπω ἀκόμη.

Δὲν ἔλυσάμενος βεβαίως, ὅτι ὁ ἀστὴρ αὐτὸς περὶ τοῦ ὁποῖου τόσα εἶπαμεν, εἶνε ὁ πλησιέστερός μας γείτων, κατὰ τὴν γνῶμην πάντων τῶν ἀστρονόμων· ὅτι εὐρίσκεται, ὡς θὰ ἔλεγε τις, εἰς τὰ πρὸθόρα μας. Σκέψου πλέον πόσον μακρὰν εὐρίσκονται οἱ ἄλλοι.

Λογαριάζουν ὅτι τὸ φῶς, διὰ νὰ ἔλθῃ ἀπὸ αὐτόν, ἐξοδεύει τέσσαρα ἔτη καὶ ἡμισυ διὰ νὰ ἔλθῃ δὲ ἀπὸ τὸν πολικὸν ἀστέρα χρειάζεται 47 ἔτη, καὶ διὰ νὰ φθάσῃ ἀπὸ τὸν ἀστέρα ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ὀνομάζουν Αἶγα, 72 ἔτη! Ἐὰν ἐπομένως ἐν παιδίον ἐγεννᾶτο εἰς τὴν γῆν καθ' ἣν σιγῇ ἡ Αἶξ θὰ ἐσβέννυτο, θὰ ἔδλεπε καθ' ὅλην τοὺς τὴν ζωὴν, πρὸ τοῦ φθᾶναι τὸ 72ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, τὸν ἀστέρα αὐτόν· ἐπειδὴ καὶ ἡ τελευταία ἀκτίς, τὴν ὁποίαν ἡ Αἶξ θὰ εἶχε στείλῃ, θὰ ἦτο καθ' ὅδον κατόπιν τῶν ἄλλων, καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα.

— Καλὲ τί μοῦ λέγεις; σβύνει ποτὲ ὁ ἀστὴρ;

— Naί, βέβαια· ὡς ἀπλὴ λυχνία. Δι' ἡμᾶς τοῦλάχιστον σβύνει, καὶ θὰ σοῦ φέρω μετ' ὀλίγον παραδείγματα.

Καὶ διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν Αἶγα, θὰ σοῦ εἶπω ὅτι δὲν εἴμεθα βέβαιοι ἂν ὁ ἀριθμὸς τῶν 72 ἐτῶν εἶνε ἀκριβής. Εἰς ἄλλο βέβλιον ἀνέγνωσα, ὅτι τὸ φῶς φθάνει εἰς τὴν γῆν ἀπὸ τὴν Αἶγα εἰς 29 ἔτη καὶ ἀπὸ τὸν πολικὸν ἀστέρα εἰς 36. Ἡ διαφορὰ δὲν εἶνε τόσο μεγάλη διὰ τὸν ἀστέρα τοῦ τριγώνου μας, ὅστις εἶνε ἀρροδιώτερος διὰ τοιαύτην παρατήρησιν· ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν δύναμαι νὰ σὲ βεβαιώσω ἂν ἀκριβῶς ἡμισυ ἔτος μαζὶ

μὲ τὰ ἄλλα τέσσαρα, εἶνε ὁ χρόνος, τὸν ὁποῖον χρειάζεται τὸ φῶς τοῦ διὰ νὰ φθάσῃ εἰς ἡμᾶς. Ἐν ἑκατομμύριον δισεκατομμυρίων χιλιομέτρα περισσότερον ἢ ὀλίγωτερον, δὲν εἶνε μέγα σφάλμα εἰς τοὺς λογαριασμούς τῆς ἀποστάσεως τῶν ἀστέρων.

— Πῶς εἶνε αὐτὸ δυνατόν, Νίτσα μου; Σὺ ἄλλοτε μοῦ ἐπῆνεις παραπολὺ τὴν ἀκριβειαν τῶν ἀστρονομικῶν λογαριασμῶν!

— Δι' ὅλα τὰ πράγματα ὑπάρχει ὁριον, ἀγαπητέ μου. Τόσον θαυμαστὸν εἶνε, ὅτι κατωρθώθῃ νὰ διέλπωμεν ὀλίγον καθαρὰ τὰ πράγματα εἰς τὰ ἀπίστευτα βάθη τοῦ ἀχανοῦς διαστήματος, εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ὁποῖου χαλόμεθα ἡμεῖς οἱ μικροί· τόσον ἐνδοξον εἶνε τοῦτο διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ τόσην εὐγνωμοσύνην ὀφείλομεν εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι σκοπὸν τοῦ βίου των ἔθεσαν τόσον δύσκολον ἔργον, ὥστε δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν τοὺς ἀριθμούς ὅπως αὐτοὶ τοὺς εὐρίσκουν, ἐπειτα ἀπὸ παρατηρήσεις λεπτάς, γινόμενας μὲ πᾶσαν τὴν δυνατὴν ἐπιμέλειαν. Διὰ νὰ ἐννοήσῃς ὅμως πόσον λεπταὶ εἶνε αἱ παρατηρήσεις αὗται, σοῦ λέγω ὅτι ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ πάχος μιᾶς τριχός, διὰ τῆς ὁποίας γίνεται ἡ παρατήρησις τῶν ἀστέρων· διὰ τοῦτο καθόλου ἐκπληκτικὸν ἂν οἱ ἀριθμοί, τοὺς ὁποῖους εὐρίσκουν οἱ διάφοροι ἀστρονόμοι, δὲν συμφωνοῦν πάντοτε.

— Ὁφείλουν ὅμως νὰ τὸ λέγουν!

— Ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο, περὶ τοῦ ὁποῖου δὲν σοῦ ὠμίλησα ἀκόμη. Σοῦ εἶπα ὅτι εὐρίσκόμεθα 149 ἑκατομμύρια χιλιομέτρα μακρὰν ἀπὸ τὸν Ἥλιον· ἄλλοτε ὅμως ἔλεγον ὅτι αὐτὴ ἡ ἀπόστασις εἶνε 152 ἑκατομμυρίων. Σοῦ εἶπα ἐπίσης ὅτι τὸ φῶς τρέχει 300 ἑκατομμύρια μέτρα κατὰ δευτερόλεπτον· ἄλλοτε ὅμως ἔλεγον 308. Καὶ εἰς τοὺς μεγάλους δὲ λογαριασμούς γίνεται ὅτι καὶ εἰς τοὺς μικρούς· ἐὰν μεταβληθῇ ὁ εἰς τῶν παραγόντων πολλαπλασιασμοῦ, τὸν ὁποῖον ἄνευ λάθους ἐξετέλεσες, εἶνε φανερόν ὅτι ὅσον καὶ ἂν προσπαθῇς, μὲ ὅσην προσοχὴν καὶ ἂν κάμῃς πάλιν τὸν πολλαπλασιασμόν, δὲν θὰ εὕρῃς πάλιν τὸ αὐτὸ γινόμενον, τὸ ὁποῖον ἡῦρες τὴν πρώτην φοράν.

— Διατί ἤλλαξαν τοὺς ἀριθμούς τοῦ Ἥλιου καὶ τοῦ φωτός;

— Ἡ μεταβολὴ τοῦ πρώτου ἔφερε καὶ τὴν μεταβολὴν τοῦ δευτέρου. Θὰ ἐχρειάζομην πολὺν χρόνον διὰ νὰ σοῦ ἐξηγήσω τοῦτο· ἀλλὰ θὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω ἄλλην φοράν.

Τί τὰ θέλεις ὅμως! Τὰ ὄργανα τῶν ἀστρονόμων γίνονται ἀείποτε τελειότερα, νέαι δὲ ιδέαι διαδέχονται τὰς παλαιάς. Οἱ ἀρχαιότεροι χρησιμοῦντες ὡς ὑπόθεσιν, καὶ ἐπὶ τῶν ὧμων αὐτῶν ἀναρχόμενοι οἱ νεώτεροι, βλέπουν πολὺ περισσότερον μακρὰν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἢ ἄνθρωπινῃ ἐπιστῇ ἀδιακόπως προσδεύ-

ει. Ἄλλ' ἐνεκα τούτου ἀκριβῶς τοῦ γεγονότος, καὶ ἡ ἐπιστῇ ὀφείλει νὰ εἶνε μετρίοφων, ἐπειδὴ οὐδεὶς μᾶς βεβαιώνει ὅτι ἡ μέλλουσα ἐπιστῇ δὲν θὰ εὕρῃ πολλά, περὶ τῶν ὁποίων ἡ σημερινὴ μας ἐπιστῇ ἔχει ἐσφαλμένην γνῶμην. Ὅταν μεγαλώσῃς, νὰ ἐνθυμῇσαι τοῦτο καλὰ.

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, ἡ ἀβεβαιότης περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐτῶν κατὰ τὰ ὁποῖα διαρκοῦν τὰ ταξίδια αὐτά, τὰ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον γνωστά, τοῦ φωτός, δὲν ἔχει μεγάλην σπουδαιότητα. Οἱ ἀστέρες ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐτόλμησαν νὰ ἐφαρμόσουν τοὺς λογαριασμούς των, εἶνε πολὺ ὀλίγοι, τριάκοντα περίπου, ἐνῷ ἀστέρων ὑπάρχουν ἑκατομμύρια.

— Ἐκατομμύρια;

— Διὰ νὰ μὴ εἶπω δισεκατομμύρια.

Ὅσον περισσότερον τὰ τηλεσκοπία μας κατορθώνουν νὰ ὀδηγοῦν τὸ βλέμμα μας βαθύτερον εἰς τὸν οὐρανόν, τόσον πυκνότερα φαίνονται τὰ λάμποντα αὐτά σημεῖα, τὰ ὁποῖα ἐπὶ τέλους φαίνονται ἀποτελοῦντα κόνιν, ἀείποτε πυκνότεραν, ἄνευ οὐδενὸς ἄλλου ὁρίου εἰς τὴν συμπύκνωσίν των, ἀπὸ τὴν ἰσχύϊν τῶν ὕδατων καὶ τῶν κατόπτρων τῶν τηλεσκοπίων μας.

Εἶνε ὀλίγον ἀσαφὲς ὅσα σοῦ λέγω· διὰ τοῦτο θὰ σοῦ τὰ εἶπω σαφέστερον.

Οἱ ἀστρονόμοι, διὰ ν' ἀναγνωρίζουν εὐκολώτερον τοὺς ἀστέρας, ἐσκέφθησαν νὰ κατατάξουν αὐτοὺς κατὰ μεγέθη, πρώτου, δευτέρου, τρίτου μεγέθους καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἐφθασαν, νομίζω, μέχρι τοῦ 14ου μεγέθους· δὲν ὑπάρχει ὅμως λόγος νὰ σταματήσουν εἰς αὐτό, ἐπειδὴ μόνον ἀπὸ τὴν δύναμιν τῶν τηλεσκοπίων μας ἐξαρτᾶται τοῦτο· ὅσον δὲ ἡ δύναμις αὕτη αὐξάνει, τόσον νέαι ἐμφανίζονται εἰς ἡμᾶς ἀστέρες, ἀόρατοι προηγουμένως. Ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀστέρων, ἀπὸ ἐνὸς μεγέθους εἰς τὸ ἀμέσως ἐπόμενον, τριπλασιάζεται. Ὅλοι δὲ οἱ ἀστέρες μέχρι τοῦ ἑκτου μεγέθους, εἰς τὸ ὁποῖον συμπεριλαμβάνονται οἱ μικρότεροι ἀστέρες οἱ παρατηρούμενοι διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀστέρες εἶνε ὅς ἑως 6 χιλιάδες. Μέχρι τοῦ 14 μεγέθους οἱ ἀστέρες εἶνε 43 ἑκατομμύρια, καὶ μέχρι τοῦ 15, ἀνέγνωσα κάπου, ἑκατὸν ἑκατομμύρια! Μὲ ἄλλους λόγους θὰ καταστήσωμεν ἐπὶ τέλους, ὅσον τελειοποιοῦνται τὰ τηλεσκοπία, νὰ μὴ βλέπωμεν τίποτε ἄλλο εἰς τὸν οὐρανόν παρὰ φῶς συνεχές, ἀποτελούμενον ἀπὸ τὸ πυκνὸν πλῆθος τῶν ἀστέρων, καὶ δὲν θὰ εἶνε πλέον δυνατόν ὅχι νὰ ἀριθμῇσωμεν, (ἀφοῦ οὐδὲ τὰ 43 ἑκατομμύρια τῶν ἀστέρων δὲν τὰ ἐμέτρησαν ἕνα πρὸς ἕνα,) ἀλλ' οὔτε νὰ ἐπιχειρήσωμεν κατὰ προσέγγισιν λογαριασμόν, ὅπως κάμνομεν μέχρι τοῦδε.

— Στάσου ν' ἀναπνεύσω ὀλίγον, Νίτσα μου. Ὅσον περισσότερον προχωρεῖς, τόσον περισσότερον τὰ γὰν. Ὅτι τόσον

πολλοὶ ἀστέρες ὑπάρχουν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ τὸ ἐφανταζόμεν' ἐσκεπτόμεν, ὅτι θὰ ὑπῆρχον πολὺ περισσότεροι ἀπὸ ὅσους βλέπομεν. Ἄλλ' αὐτὰ τὰ μεγέθη προπάντων μὲ καταθορυβοῦν. Πῶς κατῳρθώσαν νὰ μετρήσουν καὶ νὰ εὕρουν, ὅτι οἱ ἀστέρες διαφέρουν κατὰ μέγεθος;

— Ἐννοῶ πόσον καταθορυβήθη μετὰ τὸ σοῦ εἶπα, μικροῦλη μου. Καὶ ἐγὼ μὲ κόπον τὰ κατενόησα. Ἄλλὰ μὴ σὲ ταραττεῖ αὕτη ἡ λέξις, «μέγεθος», ἐπειδὴ δὲν πρέπει νὰ τὴν λάβῃς μὲ τὴν κυρίαν τῆς σημασίαν· διότι δὲν πρόκειται πρᾶγματι περὶ τοῦ μεγέθους τῶν ἀστέρων ἀλλὰ περὶ τῆς λάμψεως των, καὶ ἡ λάμψις των ἐξαρτᾶται πρὸ πάντων ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν. Οἱ λαμπρότεροι δι' ἡμᾶς εἶνε οἱ πλησιέστεροι, καὶ μόνον αὐτῶν ἐπεχείρησαν νὰ εὕρουν, ὅπως ἡδύνατο, τὴν ἀπόστασιν. Τὰ παραπολὺ μικρὰ ἐκεῖνα σημεῖα, τὰ ὁποῖα εἶνε ὁρατὰ μόνον ἀπὸ ὅσους ἔχουν ἐξυδερκεῖς ὀφθαλμούς καὶ τὰ ὁποῖα κατατάσσουν εἰς τοὺς ἀστέρας ἐκτοῦ μεγέθους, εὐρίσκονται ἀσυγκρίτως πολὺ περισσότερον μακρὰν. Ἀπὸ αὐτὸ δύνασαι νὰ ἐννοήσῃς, πόσον μακρὰν θὰ εὐρίσκωνται ὅσοι ἀστέρες διακρίνονται μόνον μὲ ἰσχυρὰ τηλεσκοπία, μὲ τὰ ὁποῖα ἀνακαλύπτονται εἰς τὰ βάθη τοῦ οὐρανοῦ, τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἡλίων τοῦ 14ου μεγέθους. Ἦκουσες; τῶν ἡλίων· διότι μάθε καλῶς, ὅτι ὅλοι αὐτοὶ αἱ μυριάδες τῶν φωτεινῶν σημείων, τῶν συσσωρευμένων εἰς τὸν οὐρανόν, τῶν παρομοίων πρὸς μόρια λεπτῆς κόνεως, εἶνε τόσο ἡλιοὶ ὅσοι καὶ κομήται, ἡλιοὶ μεγάλοι κατὰ μέσον ὅρον ὅσον καὶ ὁ Ἥλιός μας, ἔχοντες καὶ αὐτοὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὴν συνοδίαν των ἀπὸ πλανήτας· καὶ ὅτι ἂν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀστέρας, ἀπὸ τόσο μακρὰν, ἴδῃ τις τὸν Ἥλιον μας μὲ ὅλους τοὺς πλανήτας του καὶ τοὺς κομήτας του, δὲν θὰ φανῇ καὶ αὐτὸς διαφορετικὸς ἀπὸ μόριον κόνεως, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, οἱ ὁρατοὶ μόνον δι' ἰσχυρῶν τηλεσκοπίων.

(Ἐπεται συνέχεια)

[J. Macé] Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

Η ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Εἶδα κάπου ἕνα παιδί
Τόσο νάνε γυμνασμένο,
Ποῦ πετοῦσε σὲ κλαδί,
Σὰν πουλάκι φτερωμένο.

Κ' εἶδα ἐλεύθερο πουλί,
Χρόνους ποῦταν σκλαβωμένο,
Τώρα νὰ μὴ τοῦ βολῇ
Νὰ πετάξῃ, μουδιασμένο.

Κ' εἶπα: Ἀλήθεια, εἶνε ἀλήθεια
Πῶς νικαίει τὸ φυσικὸ
Παντοδύναμη ἡ Συνήθεια,
Στὸ καλὸ καὶ ἐπὶ τὸ κακό.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ἡ Διάπλασις μοὶ ἀνεκοίνωσε κατ' αὐτὰς ἐπιστολὴν ἐνὸς φίλου τῆς, μὲ τὴν παράκλησιν νὰ λύσω μίαν σοβαρὰν ἀπορίαν τοῦ νεαροῦ ἐπιστολογράφου. Εἶνε δεκαπέντε ἐτῶν, μαθητὴς τῆς Γ' τοῦ Γυμνασίου, καὶ γράφει τὰ ἑξῆς:

«Ἐν ᾧ ἄρ' ἐνὸς βλέπω τὸν τύπον, τὰ ἠθικὰ καὶ θρησκευτικὰ συγγράμματα, τοὺς ἱεροκήρυκας ἐν γένει κτλ. νὰ ἐκφράζονται· ἐλευθέρως, ὅτι τὰ μυθιστορήματα εἶνε πηγὴ φθοροποιῶν δηλητηρίων διὰ τὴν νεολαίαν· ἐν ᾧ ἀκούω, ὅτι πᾶς χριστιανός, πᾶς ἔχων παιάν τινα βάρσιν ἠθικῆς, πρέπει νὰ πέχῃ ἀπ' αὐτῶν τῶν δηλητηρίων, τῶν εὐαρέστων μὲν εἰς τὴν γέυσιν, ἀλλὰ θανατηφόρων, — ἄρ' ἐπὶ τούτῳ ἀκούω παρ' ἄλλων ἐπαινούμενα τὰ μυθιστορήματα, (μερικὰ ἂν ὄχι ὅλα,) ὡς βιβλία ἀξιανάγνωστα καὶ διδακτικά· οἱ δὲ ἐπαινούντες, καθὼς καὶ οἱ κατηγοροῦντες, εἶνε ἄνθρωποι θεωρούμενοι ὑπὸ τῆς κοινωνίας ὡς καλοὶ, καὶ εἰς τὴν γνῶμην τῶν ὁποίων θὰ ἡδυνάτο τις νὰ βασισθῇ. . . . Τώρα, ποῖαν γνῶμην πρέπει νὰ κοῦσῃ κανεὶς; τίνων συμβουλὴν νὰ κολουθῇ; Μήπως ὑπάρχουν μυθιστορήματα, τὰ ὁποῖα πρέπει κανεὶς νὰ φοβῆται, καὶ ἄλλα τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἀναγινώσῃ; Πιθανόν, ἀλλ' ἀγνοῶ. Καὶ τὴν λύσιν τῆς ἀπορίας μου περιμένω ἀπὸ σέ.»

Naί, ἀκριβῶς. Ὑπάρχουν δύο ἀντίθετοι γνῶμαι, διότι ὑπάρχουν καὶ δύο εἰδῶν μυθιστορήματα: τὰ καλὰ καὶ τὰ κακά, τὰ ἀξία ἀναγνώσεως, καὶ τὰ ἀξία περιφρονήσεως· ἄρ' ἐνὸς τὰ ὡραῖα, διδακτικά καὶ ὠφέλιμα, ἄρ' ἑτέρου τὰ ἀσχημα, ἀνωφελῆ καὶ βλαβερὰ.

Ἄλλ' ἂν πρέπει νὰ φοβῆται κανεὶς τὰ δευτέρα, δὲν ἐπεται ὅτι πρέπει νὰ στερεῖται καὶ τὰ πρῶτα. Μαζὶ μὲ τὰ ξηρά, δὲν πρέπει νὰ καίωται καὶ τὰ γλυκὰ. Ὑπάρχουν ἄνθη δηλητηριώδη καὶ μὲ δυσάρεστον ὀσμὴν, καὶ κανεὶς ὅμως δὲν εἶπεν ὅτι πρέπει δι' αὐτὸ νὰ μὴ εἰσερχώμεθα καὶ εἰς τοὺς ἀνθῶνας. . .

Ἄν ὁ φιλιαναγνώστης τῆς σήμερον δὲν ἀναγινώσῃ κατ' ἀρχὴν μυθιστορήματα, τότε τί θὰ ἀναγινώσῃ; Μόνον βιβλία φιλοσοφικά, ἐπιστημονικά ἢ ἱστορικά. Δὲν ἀρκεῖ. Δι' αὐτῶν θάποκτῃσι γνῶσεις, θὰ ἀναπτύξῃ τὸν νοῦν του, ἀλλὰ δὲν θὰ πολυάσῃ τὸ ὥραϊον, τὸ ὁποῖον πορεύει μόνον ἡ τέχνη, μόνον ἡ ποίησις, μόνον ἡ δημιουργικὴ λεγομένη φιλολογία. Καὶ ἡ ἀνάπτυξις του, ἡ μόρφωσις του, θάπομειν οὕτω μονομερής, ἀτελής.

Διότι, μὴ λησμονῇτε ὅτι τὰ μυθιστορήματα ἀνήκουν εἰς τὰ ἔργα τῆς φαντασίας, τὰ δὲ ἔργα τῆς φαντασίας ἀποτελοῦν τὸ μεγαλύτερον, τὸ χαρακτηριστικώτερον καὶ τὸ οὐσιωδέστερον μέρος τῆς ἐν γένει φιλολογίας, ὧν τῶν ἐθνῶν καὶ ὧν τῶν αἰώνων. Τὰ ποιήματα, λυρικά ἢ ἐπικά, τὰ δράματα, πεζὰ ἢ ἐμμετρα, τὰ ἔργα τοῦ θεάτρου ἐν γένει, τὰ μυθιστορήματα, τὰ διηγήματα, — αὐτὰ εἶνε τὰ ἔργα τῆς φαντασίας. Μεταξὺ δὲ αὐτῶν, τὸ μυθιστόρημα καὶ τὸ διήγημα ἀνεπύχθη ἐσχάτως τόσο πολὺ, ὥστε σήμερον κατέχει τὴν πρώτην θέσιν. Τὰ μεγαλύτερα φιλολογικὰ ἔργα τοῦ αἰῶνος τούτου εἶνε μυθιστορήματα, διότι τὰ ἐξοχώτερα πνεύματα ἐκαλλιέργησαν κατὰ προτίμησιν αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς φιλολογίας, καὶ ὑπὸ μορφὴν μυθιστορημάτων ἐξέχυσαν εἰς τὸν κόσμον τοὺς θησαυρούς τῆς μεγαλοφυΐας των.

Φαντασθῇτε λοιπὸν τί στήρησιν, τί ζῆμιαν θὰ ὑποστῇ, ποῖαν πνευματικὴν καὶ καλαισθητικὴν ἀπόλαυσιν θὰ χάσῃ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος, ἀκούων ὅτι ὑπάρχουν καὶ βλαβερὰ μυθιστορήματα, θὰ ἀποκλείσῃ ἐκ φόβου καὶ τοῦ μυθιστορήματος ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην του! Ὅχι μείνη ξέπρος πρὸς τὰ μεγάλα πνεύματα τῆς συγχρόνου εποχῆς, καὶ δὲν θὰ γνωρίσῃ ποτὲ οὔτε Βάλτερ Σκότ, οὔτε Δίκινς, οὔτε Ἑλλιστ, οὔτε Σάνδην, οὔτε Δωδέ, οὔτε Δοστογιέφσκη, οὔτε Οὐγγώ, οὔτε Βαλζάκ, οὔτε Δουμά, οὔτε . . . οὔτε . . . Εἶνε τόσο πολλοί, ὅσον εἶνε καὶ μεγάλοι ἐκεῖνος δὲ εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἔμεναν ἀγνωστα μέχρι τέλους τὰ ἐνδοξὰ αὐτὰ ὀνόματα τῆς παγκοσμίου φιλολογίας, οἱ μέγιστοι τοῦ αἰῶνος μυθιστοριογράφοι, δὲν θὰ ἡδυνάτο νὰ καυχῇθῃ ὅτι εἶνε ἄνθρωπος ἀρκετὰ μορφωμένος καὶ ἀνεπτυγμένος καλαισθητικῶς. Τὸ ἴδιον θὰ ἐλεγε δι' αὐτόν, ἂν ἐκ παρομοίου φόβου δὲν ἐσύχναζε ποτὲ οὔτε εἰς τὸ θεάτρον, οὔτε εἰς τὰ Μουσεῖα, οὔτε εἰς τὰς συναυλίας κτλ. Βεβαίως ὑπάρχει καὶ κακὴ μουσικὴ, ὅπως ὑπάρχουν καὶ κακά ἀγάλματα, καὶ κακαὶ εἰκόνες· ἀλλὰ κανεὶς δι' αὐτὸ δὲν θάποκλείσῃ καὶ δὲν θὰ καταδικάσῃ ὡς ἀνωφελῆ καὶ βλαβερὰ ὅλα τὰ ἔργα τῆς τέχνης. Καὶ τὰ μυθιστορήματα ἔργα τέχνης εἶνε· ἀνήκουν εἰς τὴν εὐγενέστεραν καὶ ὠραιότεραν τῶν τεχνῶν, εἰς τὴν

Ποίησιν, διότι κατά βάθος δεν είναι, παρά έπικά ποιήματα εις πεζόν.

Νομίζω, αγαπητοί μου φίλοι, ότι εις αυτά που σας είπα, θα εύρισκα συμφώνους όλους τους ήθικολόγους, και αυτούς ακόμη τους ιεροκήρυκας. "Αν καταφέρωνται κατά των μυθιστορημάτων, τὸ κάνουν πατάσσοντας τὴν κατὰ χ ρ σ ι ν. και γνωρίζετε, ότι κάθε κατάχρησις είναι κακή. "Εξάφνα ένας νέος ή μία νέα της ηλικίας σας, αν έλκυσθη από τὰ μυθιστορήματα τόσοι ώστε νὰ μὴ ἀναγινώσκη παρὰ μόνον αὐτά, τί θὰ γίνη; Δὲν θὰ παρκαμείλῃ σὴ κάθε ἔργον, καὶ κάθε σπουδὴν, καὶ κάθε μάθημα; "Α, ἐκ δύο κακῶν προκείμενων, τὸ μὴ χεῖρον βέλτιστον" καὶ σας βεβαιῶ, ότι εἶνε πολὺ προτιμότερον νὰ μὴ ἀναγινώσκη κανεὶς διόλου μυθιστορήματα, παρὰ νὰ ἀναγινώσκη μόνον αὐτά. "Αλλ' ἐκτός τῆς κατάχρησις που σας λέγω, οἱ ιεροκήρυκες πατάσσουν καὶ ἐν ἄλλο, ἀκόμη σπουδαιότερον καὶ ἐπικινδυνώδεστερον: τὴν κατὰ χ ρ σ ι ν ποίησιν τῶν σήμερον κυκλοφορούντων καὶ ἀναγινωσκομένων μυθιστορημάτων.

"Ω, φίλοι μου, ἂν ἡξέυρατε πόσον ἔχουν δίκαιον οἱ ιεροκήρυκες! "Ηθέλα νὰ εἶχα καὶ ἐγὼ ἄδωνα, διὰ νὰ σας φωνάξω μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων μου: Μακράν! Μακράν!

Καθ' ἑκάστην βλέπετε εἰς τὰς ἐφημερίδας ἀγγελίας περὶ ἐκδόσεως μυθιστορημάτων κατὰ φυλλάδια... Φυλαχθῆτε! Σὰς λέγω ότι τὰ 99 ἑκατοστὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ βιβλία, εἶνε ἔργα βλαβερά, μάταια, κακότεχνα, ἀπειρόκαλα, ἀνόητα, γελῶτα, γυδαία, ἀνάξια καὶ τῆς ἐλαχίστης προσοχῆς ἐκ μέρους ἀνθρώπων ἀνεπτυγμένων καὶ σοβαρῶν. Αὐτὰ δὲν τὰ ἔχουν γράψῃ οἱ μεγάλοι συγγραφεῖς, περὶ τῶν ὁποίων σας λέγα αὐτοτέρω, δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν φιλολογίαν, δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν τέχνην. Εἶνε ἔργα ταπεινῶν συγγραφέων, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν ἄλλον σκοπὸν, παρὰ τὴν χρηματολογίαν. Καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν εἶνε ἀνόητα, καὶ ὅταν δὲν βιάζονται ἀμέσως, πάλιν βιάζονται ἐμέσως, διότι χάνει κανεὶς μὲ αὐτὰ τὸν καιρὸν του, καὶ—τὸ σπουδαιότερον— στρεβλώνει τὴν καλαισθησίαν του.

"Οχι, αὐτὰ δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ ἡθικά, τὰ ὠφέλιμα, τὰ διδακτικά, τὰ καλλιτεχνικά μυθιστορήματα, τὰ ὁποῖα ἀναγινώσκουν οἱ ἐκκλησίουι. Εἶνε τὰ «εύδιστα εἰς τὴν γαστρίαν», ἀλλὰ θανατηφόρα δηλητήρια τῶν ιεροκηρύκων, —αν καὶ ἀμφιβάλλω ἂν εἶνε καὶ τῶν εὐδίστων διὰ τὴν γαστρίαν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐνωρὶς ἐσυνείθισαν μὲ ὑπερστέρας πνευματικὰς τροφάς.

Δὲν ἔχω τόπον διὰ νὰ σας δεῖξω ἀκόμη καὶ με παραδείγματα, ότι ὑπάρχουν καλὰ καὶ κακὰ μυθιστορήματα. καὶ ότι ἀπὸ τὰ καλὰ ὑπάρχουν καὶ τόσοι καλὰ, ὥστε δὲν θὰ τάπεινήρωτον καὶ αὐτοὶ οἱ ιεροκήρυκες. "Αλλὰ στρέψατε ἐν βλέμ-

μα τριγύρω σας. Ὑπάρχει ἡθικώτερον, ὠφελιμώτερον ἀνάγνωσμα ἀπὸ τὴν Διάπλαιν καὶ τὴν Βιβλιοθήκην τῆς; "Ε, τὰ τρία τέταρτα τῆς ὕλης τῆς εἶνε διηγήματα καὶ μυθιστορήματα. Εἰς τὸ Σχολεῖον τὶ ἀναγινώσκετε; Τί εἶνε ὁ Ροβινσὼν παρὰ μυθιστορήμα; τί εἶνε ὁ Γερστώλδης, τί εἶνε ἡ κόρη ἡ Κύρου Παιδεία καὶ ἡ Κύρου Ἀνάβασις, παρὰ ἐν θαυμασίον ἱστορικὸν μυθιστορήμα; Εἰς τὰς Χρηστομαθείας τῶν ξένων γλωσσῶν δὲν πλεονάζουν ἀποσπάσματα διηγημάτων καὶ μυθιστορημάτων; Καὶ ἐν γένει, ἡ σύγχρονος παιδικὴ φιλολογία, καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ παντοῦ, δὲν ἀποτελεῖται ἀποκλειστικῶς σχεδὸν ἀπὸ τοιαῦτα ἔργα;

Καὶ ἐν τελευταῖον παράδειγμα, διὰ νὰ πεισθῇ ὁ γράψας πρὸς τὴν Διάπλαιν, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ἀναγινώσται, ότι καὶ αὐτοὶ οἱ ἡθικολόγοι καὶ οἱ ιεροκήρυκες δὲν καταδικάζουν ὅλα ἀναξίως ἐκ τῶν μυθιστορημάτων. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἐκδίδεται ἡ θρησκευτικὴ ἐφημερίς «Ἀνάπλαισις» ἐξηγεῖ τὸ Εὐαγγέλιον, τὸν Ἀπόστολον, τὸν Χρυσόστομον, τοὺς Πατέρας, καὶ εἰς τὸ τέλος... δημοσιεύει ἐν ἡθικὸν μυθιστορήμα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Καὶ τὸ συμπέρασμα: Ἀναγινώσκετε εἰς τὰς ὥρας τῆς σχολῆς σας μυθιστορήματα. ἀλλ' ὅλ(γ)α, διὰ νὰ μὴ γίνεσθαι κατάχρησις, καὶ ἐκκλησίουι διὰ νὰ μὴ προσέρχεται βλάβη. Ἐν γένει νὰ μὴ ἀνοίγετε βιβλίον, ἐκτός τῶν βιβλίων τῶν Σχολείων σας, ἂν δὲν σας εἴπῃ πρῶτον κάποιος μεγαλειότερος, εἰς τὴν γνώμην τοῦ ὁποίου νὰ ἔχετε πεποιθήσιν, ότι τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶνε κατὰ ἡλικίαν διὰ τὴν ἡλικίαν σας καὶ ἀξιανάγνωστον.

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὰς ἐξετάσεις τῆς Φυσικῆς.
"Ο διδάσκαλος Πόλεν καταλαμβάνει Ἀστροποταμίτην, ὅτι τὸ ψωμί ἔχει τριχοειδῆ ἀγγεῖα; Ἀστροποταμίτης:— Διότι θρίσκω πότε-πότε τρίχας μέσα ἔξω τοῦ ψωμοῦ.

* * *

Εἰς τὸ τραπέζι.
— "Αχ, μαμά μου, ἀνέκραξεν αἰφνης ἡ μικρὰ Μαρίκα, τί πικρὴ ποὺ εἶνε ἡ καρδιά τοῦ πουλιού! ...

Καὶ μετ' ὀλίγον σιγώτερα:
— Ποῦς ἔξεραι τί βάσανα ἔχει περίσῃ τὸ καίμενο, καὶ πικρὰ ἔστι ἡ καρδούλα σου!

* * *

Ἡ μικρὰ Τζέννη εἶνε συναχωμένη καὶ τὴν κρατοῦν ἔξω κρεβάτι. Οἱ ἄλλοι ὅλοι βγήκαν περίπατο. "Όταν ἐγύρισαν, τὴν ἤρξαν μόνην εἰς τὸ δωμάτιον καὶ παραπονεμένην.

— Τί κάνεις, Τζέννη; τὴν ἐρωτοῦν.
— Τί νὰ κάνω; ἀπαντᾷ ἡ μικρὰ μόνη μου φταρνίζουμαι, μόνη μου λέω γεῖα σου!

* * *

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

την φωτογραφίαν του. Ἐπίσης συγχάριω καὶ τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Δύσεων Ἑθρικὸν Ἔγγραφο, Τάτλατον καὶ Γνώ, καὶ τοὺς εἰσποῖς διὰ ἀκόμη δὲν ἔλαβα τὰς φωτογραφίας των. Διατί ἄρῃον τόσον;

Ὁ Ἀστροποταμίτης μου γράφει διὰ μακρῶν περὶ, ἡ μὴλλον κατὰ τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν πολὺν καιρὸν, οἱ ὅποιοι πραγματικῶς εἶνε πλέον ἀνυπόφοροι καὶ ἀδικαιολόγητοι. Ἀν ἡ εὐγένεια ἀπαίτει νὰ πάντῃς, ἀμέσως εἰς μίαν ἐπιστολὴν ποὺ θὰ λάβῃς, πόσω μᾶλλον εἰς ἐν τετράδιον Μ. Μυστικῶν, τὸ ὅποιον λαμβάνεις κατ' αἰτησίαν σου καὶ μετ' ἐκείνην φωνίαν νὰ το ἀνταποδώσῃς; Μερικοὶ αὐτὸ δὲν θέλουν νὰ το ἐννοήσω, καὶ ἀναβάλλοντες τὴν ἀνταπόδοσιν τῶν τετραδίων, δὲν κάνουν ἄλλο, παρὰ νὰ φανερώνουν ότι στεροῦνται λεπτῆς ἀνατροφῆς. Κατὰ τῶν δυστροπῶν αὐτῶν, ὁ Ἀστροποταμίτης προτείνει τρία μέτρα. Α' δημοσιεύει τῶν ὀνομάτων ὅλων τῶν ὀφειλόντων Μ. Μυστικὰ πρὸ διμηνίας. Β' πρῶστιμον, διὰ τοὺς δυστροποῦντας καὶ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ὀνομάτων των (σωτήριον θὰ ἦτο, ἀλλὰ πῶς νὰ εἰσπράττεται αὐτὸ τὸ πρῶστιμον; ...) Γ' Ἀπονομὴ τῶν ἀναλόγων Μαυροσήμερον, — ἐγὼ δὲ προσθέτω: καὶ ἀποκλεισμὸς ἀπὸ τὰ Μ. Μυστικὰ καὶ τοὺς Διαγωνισμοὺς. Μὰ δὲν τοὺς ἀξίζει;

Ἡ Σπαρτιάτις Χειλωνίς μου εὐχεται νὰ εἶνε τυχερὸ τὸ καινούργιον σπῆτι. Τὴν εὐχὴν αὐτὴν μοῦ τὴν ἔκαμαν πολλοὶ φίλοι μου, φαίνεται δὲ ότι ἔπισας, διότι μόλις ἐπάτησα τὸ πόδι μου εἰς τὸ καινούργιον σπῆτι, ἐκέρδισα, ἐκέρδισα... τί νομίζετε; τὸν τελευταῖον ἀριθμὸν τοῦ Λαχείου τῶν Ἀρχαιοτήτων. "Ε, καὶ νὰ ἦταν ὁ πρῶτος! νὰ ἐδέρδατε τότε φυλλάδιον μὴ φορὰ! Ἀλλ' ἡ Σπαρτιάτις Χειλωνίς δὲν ἀπελπίζεται καὶ πρῶστιται: Πιστεύω ότι τὴν ποὺ εὐρίσκειται εἰς τὴν ὑγιεινὴν ὁδὸν Πατησίων, θὰ παχύνῃ καὶ θὰ μεγαλώσῃ, δηλαδὴ διὰ τὴν δωδεκασέλιδος (μόνον) ὅ ἀρκεῖ ὅμως νὰ συνελθῶσιν εἰς τοῦτο καὶ τὰ καπατῆτα Πίγχ, δηλαδὴ... οἱ συνδρομηταὶ σου. Τ' ἀκούτε;

Καλὰ το εἶπες, Δουκίσις! Ἐρεῖα τὰ μάμου διὰ νὰ πιστεύσω ότι εἶσαι σὺ, ποὺ μου γράφεις, ὡστερ' ἀπὸ τῶν καιρῶν. Δὲν σε εἶχα ὅμως λησμονήσῃ, καὶ μετὰ πάσης χαρᾶς σε ἐπαυθλίπω εἰς τὸν κύκλον μας, ὅπως θὰ σε ἐπανίδωσιν καὶ ὅλοι οἱ παλαιοὶ μας φίλοι. Διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν δελταρίων δὲν γνωρίζω τίποτε, πρέπει νὰ ἐρωτήσῃς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Εὐγε, Κόρη τοῦ Στρυμῶνος, δι' ὅσα ἔκαμες ὑπὲρ τοῦ "Ελληνόπαιδός. Χαίρω πολὺ ποὺ εἶσαι τώρα καλὰ. Ἀπὸ τὰς προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν παραλείπω τὸς μὴ ἀνταλλάσσοντας (ἂν το γνωρίζω καὶ τὸ ἐνθυμούμαι), καθὼς καὶ τοὺς παρητημένους συνδρομητάς: δι' αὐτὸ ἴσως δὲν ἐδημοσιεύσαν ὅλοι ἐκεῖνοι αἱ προτάσεις σου, — ἐκτός ἂν ἐφυλάχθη τὸ ὑπόλοιπον δι' ἄλλο φύλλον, διότι μόνον ἀπὸ τρεῖς προτάσεις δημοσιεύονται καὶ ἐβδόμῃ.

Γὰρ τῆς Εἰρηῆς, "Ενδοξον Σοῦλι, Λευκοκίματε Αἰγιάλι καὶ Λεοτάρδαλι, ἡμποροῦσα νὰ μὴ ἀπαντήσω διόλου εἰς τὴν ἐπιστολὴν σας, ἡ ὁποία ἀρχίζει ὡς ἐξῆς: "Εἶπες ότι διὰ προκρηχὴ Διαγωνισμὸν Κινεζικῶς, ἄλλὰ ποῦς ἐκ τῶν συνδρομητῶν σου εἰσέρει Κινεζικὰ; Βλέπετε ότι βιάζεσθε καὶ ὅποιος βιάζεται σκοντάπτει... Ὅσον διὰ τὰ ἄλλα, σὲ ἀπαντῶ ἀπὸ καλωσύ-

την μου — καὶ εἶνε ἡ τελευταία φορὰ ποὺ ἀπαγγέλλω εἰς τοιαύτας ἐρωτήσεις, — ότι: ὅσα ὑπερβῇ ὠριμότητος, ὅλα τὰ κίνημα. Ἀν ὅμως ἔτι τίποτε, βραδύνει ἡ ἀπὸ λόγους ἀνεξαρτήτως τῆς θελήσεώς μου, ἡ διότι πρέπει νὰ βραδύνῃ ἄλλα πάντως γίνεται. Ὅσον διὰ τὰ Μικρὰ Μυστικά, ἐπαναλαμβάνω, ότι αἱ ἑρωτήσεις εἶναι καὶ θὰ εἰναι αἱ ἴδιαι, διότι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε διαφορετικαὶ διὰ κάθε τετράδιον. Δὲν γίνεσθαι αὐτὸ, δὲν εἰμπαρὼ νὰ τυπώσω πολλὰ εἰδῶν τετράδια καὶ ἡ δαπάνη θὰ ἦτο μεγάλη, καὶ ἡ φασαρία κατ' ἀνάγκην δὲ τότε θὰ μεγάλωνε ἡ τιμὴ τῶν τετραδίων, καὶ ἂν τὴν ὥρην φαίνονται ἀκριβῆ, τότε θὰ σας ἐφαίνοντο πολὺ ἀκριβώτερα.

Δὲν ἀμφιβάλω, Μεσολογγιτάκι, ότι θὰ ἐκκολοιθῇς: νὰ μάταιος καὶ νὰ ἐσπαθῶνς, ἴστω καὶ ἂν θὰ μου γράψῃς ἀραιότερα, τώρα μετ' ἀνοίγῃ τῶν Σχολείων. Οἱ περὶ ὧν μ' ἐρωτῆς εἶνε συνδρομηταὶ μου. Χαίρω ποὺ σου ἤρεσε ἡ "Ανθόπωλις. Ἀλθίεια, καὶ τὰ μικρὰ αὐτὰ διηγηματάκια δὲν εἶνε εὐνορρα καὶ δὲν κάνουν τὴν ποικιλίαν μαζὶ μετὰ τὰ μεγάλα; Ἡ ἑξέρω μάλιστα ἀρετοῦς, οἱ ὅποιοι τὰ προτιμοῦν.

Τὸ πουλάκι μου ἐπέταξεν εἰς τὸν Πειραιᾶ, διὰ νὰ ἰδῇ τί κάνουν οἱ ἐκεῖ μικροὶ φίλοι μου, καὶ μοῦ εἶπε πολὺ ἄσχημα πράγματα γιὰ ἐν Κοριτσάκι, ποὺ δὲν λέγω τὸν ὄνομα του... Εἶνε ὁρθερὰ ὀκνηρὸν: τίποτε δὲν θέλει νὰ κάμῃ ἡ μητέρα του καὶ ἡ ἀδελφὴ του δὲν ἐξέρουν πῶς νὰ τοὺς κόψουν αὐτὸ τὸ κακὸ ἐλάττωμα... Ὡ, πόσον ἐλυπρήνκα, ὅταν ἄκουσα τέτοια πράγματα διὰ τὴν μικρὰν αὐτὴν φίλην!... Τὴν κρίμα θὰ εἶνε ἂν δὲν διορθωθῇ, ἂν δὲν ἀφίσῃ τὴν ὀκνηρίαν!... Ὡς ἐξακαστέλω τὸ πουλάκι μου, καὶ θὰ σὰς πῶ. Ἐλληνικὴ Καρδιά, δεκτὸν τὸ νέον ψευδώνυμόν σου.

Ἐνθρὰ Καμέλια [ΕΕ], σ'εὐχαριστῶ διὰ τὸ μὲν μετὰ ὥρατα καὶ εὐδὴ γιασεμιά, καὶ διὰ τὴν ἐπιστολὴν σου, ἡ ὁποία εὐδὴλαξεν ἀκόμη περισσότερο. Τὶ συγκλητικὸν ἐκείνιο τὸ ἐπιστολὴν τοῦ ἀτυχοῦς πατρὸς τοῦ Παπαλῆ! σὲ βεβαιῶ, ότι μοῦ ἔφερε δάκρυα. Ὅσον διὰ τὸ τετράδιον, ποὺ δὲν σου ἔκαμε καλὴν ἐντύπωσιν, ἔκουςε: Τὸ εἶπα ἄλλως τε τὰ τετράδια τοῦ φίλου μου αὐτοῦ εἶνε ὁμοιότυπα καὶ τὰ εἰσέρω. Δὲν μου ἤρεσε ἄλλω, καὶ πρὸς στιγμήν ἐσκέφην νὰ μὴ σοὺ το πείλω. Ἀλλ' εἶπα: διὰ νὰ τὸν λυπήσω; ἀσπληρὸς ἐξετάζομενον δὲν περιέχει τίποτε κακὸν κατ' οὐσίαν. Μόνον εἰς τὰς ἐκφράσεις σου, εἰς τὸν τρόπον τῆς διατυπώσεως, δὲν εἶνε λεπτόν καὶ ἄδρῶν. Ἀλλὰ νομίζεις ότι ὅλοι εἰμπαροῦν νὰ ἔχουν τὴν ἰδικὴν σου λεπτότητα; Ἀ, φίλη μου! εἶνε τὸ μόνον πράγμα ποὺ δὲν διδάσκειται! Καὶ πρὸς νὰ εἰμπαρὼ ἐπιτελεῖς πρὸς τοὺς μὴ δυναμένους νὰ ἐκφραστούν ὡς ἀρμόζει, ἀρκεῖ νὰ μὴν ὑπάρχῃ κακὴ πρόθεσις. Τώρα ἂν τὸ τετράδιον αὐτὸ ἔχῃ θέσιν εἰς τὸ Λεῦκωμα σου, — καὶ τὸ ἐννοῶ, — δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐρωτήσῃς κανένα διὰ τὸ ἐξαιρέσεις.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΔΩΡΟΥ ΒΡΑΒΕΙΟΥ

Συγχρόνως μετὰ τὸν Ἀγροποταμίτην, καὶ ἡ Σμυρνοπούλα, ὡς μου γράφει σήμερον, συμπληρώσθη τὸ Ἀθρόον Βραβεῖον, λαβούσα μέρη τοῦδε:

Εἰς τὸν 58ον Διαγ. (λύσεων) Γ' Βραβεῖον = 1/8
" 59ον " " Β' Βραβεῖον = 1/4
" 61ον " (Ἀσκησεων) " Ἐπαινον = 1/16
" 62ον " (λύσεων) Β' Βραβεῖον = 1/4
" " Ἐκτακτὸν Διαγ. διηγ. " Ἐπαινον = 1/6
" Μ. Ποιητικὸν διαγ. " Ἐπαινον = 1/16
" 63ον Διαγ. (λύσεων) Β' Βραβεῖον = 1/4

Τὸ ἄθροισμα τῶν ἀνωτέρω κλασμάτων ἰσοῦται μετὰ 1/16, ὥστε ἡ Σμυρνοπούλα, τὴν ὁποῖαν συγχάριω, δικαιούται νὰ ζητήσῃ τρεῖς τόμους ὡς βραβεῖον καὶ νὰ στείλῃ τὴν εἰκόνα τῆς πρὸς δημοσίευσιν.

Καὶ ἡ Θεραπειὰ τῶν Μουσῶν, κατὰ τοὺς ἰσοπονημοὺς τοῦ Ζοφροῦ Νέφρος, συνεπλή-

ρωσεν Ἀθρόον: ἄλλα περιμένω νὰ μοὺ τὴν γράψῃ καὶ ἡ ἰδία. Διότι — αὐτὸ ἐλησμονήσα νὰ το εἶπω εἰς τὸν Ὀδῆρον, καὶ τὸ λέγω τώρα, — διὰ νὰ γίνῃ Ἀπονομὴ Ἀθρόου πρέπει νὰ μοὺ γράψῃ ὁ ἐνδιαφερόμενος, σημειῶν λεπτομερῶς τὰ βραβεῖα τοῦ καὶ παραπέμπον εἰς τὰ φύλλα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύθησαν. Παραδείγματος χάριν, θὰ μοὺ γράψῃ: Εἰς τὸν 63ον Διαγωνισμὸν τῶν Δύσεων (1900, φυλλάδιον 36) ἔλαβα Β' Βραβεῖον = 1/4 καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, δι' ὅλα τοὺς τὰ βραβεῖα. Ἐγὼ δὲ θὰ παραβάλλω τὸν Πίνακα τοῦτον μετὰ τὸ βιβλίον τῶν Βραβεῖων, θὰ βλεπῶ ἂν εἶνε ἀκριβῆς, θὰ ἐξετάζω μήπως τυχὸν ὁ ὑποψήφιος διὰ τὸ Ἀθρόον ἔλαβεν ἥδη Ἀ' Βραβεῖον (δὲν ταν δὲν δικαιούται νὰ λῆβῃ καὶ Ἀθρόον) καὶ τότε θὰ τοῦ το ἀπονέμω εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν τῆς Ἀλληλογραφίας.

Ὡς μ' ἐρωτᾶτε: Τί χρειάζεται νὰ σοὺ το γράφομαι; Δὲν κρατεῖς βιβλίον Βραβεῖον; Κρατῶ, ἀλλὰ δὲν εἰμπαρὼ νὰ περῶ τὴν ἡμέραν μου μετὰ ἀθροίσεις κλασμάτων, διὰ νὰ ἐλπίσω ποῖος συνεπλήρωσε τὴν μονάδα ἔχον καὶ ἄλλη δουλειά... Αὐτὸ ὅς το κάμνῃ καθένας διὰ τὸν ἑαυτὸν του, καὶ ὅταν εἶνε, ἂς μοὺ το ἀναγγέλλῃ.

Διὰ τὸ ζήτημα τῶν Συλλόγων μοῦ ἔγραψαν πολλοὶ καὶ αὐτὴν τὴν ἐβδόμῃ. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐροῦν πολὺ ἡ σκεμνὴ Ἀλληλογραφία, τὰς γνώμας των θὰ ἴδωμεν εἰς τὸ προσεχές. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ἀναβάλλονται εἰς τὸ προσεχές οἱ Ἀσπασμοὶ καὶ Πληροφορίαι.

Ἐγκρίνοντας τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Μαργαρίτη Χλόην (Ε. Δ.) Ἀγροστοῦ Ἐλ-ληνοπούλου (Η. Σ.) Κοπηλάτιδα Κῦθον (Τ. Β. Σ.) ἐκλέγω τὸ προτιμώμενον: εἶνε περιττὸν νὰ σοὺ εἶπω πόσον καλὴν ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμε ἡ πρώτη σου ἐπιστολή! καὶ Μαργαρίτη Καθρέπτην (Ε. Ζ. τί πλῆθος ψευδωνύμων! ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ ἤθελες «Νέος Ἡρακλῆς», δὲν εἶνε ἐλευθερον.)

ΚΑΤΙ ΔΙΑ ΤΟ ΤΑΜΕΙΟΝ

ΥΠΕΡ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟΡΩΝ

"Εχω ὑπ' ὄψει μου τρεῖς ἐπιστολάς, διὰ τῶν ὁποίων συνιστῶνται πτωχὰ καὶ φιλόμουσα παιδιὰ πρὸς ἐγγραφήν εἰς τὴν Διάπλαιν. Δυστυχῶς, οἱ φίλοι μου ἐπαύσαν νὰ δεικνύουν τὴν πρῶτην προθυμίαν, καὶ ὑπάρχουν, εἰς προηγούμενα φυλλάδια μου, συστημένα πολλὰ πτωχὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα κανεὶς ἐκ τῶν πλουσίων δὲν ἐνέγγραφεν ἔως τώρα. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἔχουν τὴν προστασίαν ὅπως, ὥστε πρὶν ἐγγραφῶν, δὲν εἰμπαρὼ νὰ συστήσω καὶ ἄλλα. Ἐν τούτοις ἐλπίζω, ότι οἱ φίλοι μου θὰ ἐνθυμηθῶν καὶ πάλιν τὸ ὑπερπαιδὸν αὐτὸ Ταμεῖον, καὶ ότι θὰ ἐγγράψουν τοὺς ἡδη συστημένους εἰς τὰ φιλόφροντα αἰσθηματά των, διὰ νὰ συστηθῶν κατόπιν καὶ οἱ ἄλλοι.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΑΡΩΜΗ:

Ἀνταλλαγὴ εἰκονογραφ. δελταρίων.

(Ἐκστὴ δημοσίευσίς φ. 3.)

Παρακαλῶ τοὺς εὐαρεστούμενους νὰ μοὺ στείλωσιν εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελταρία διὰ τὴν συλλογὴν μου, ἐπὶ διαφότοις πόλεως, καὶ θὰ τα ἀνταποδίδω διὰ Κερκυρατικῶν. Ἡ διευθύνσις μου: Δὲν Αἶψαν Βιβλ. Λοβέρδων, παρὰ τῇ Κερῖα Φορῶσθι, εἰς Κέρκυραν.

Ἐρωτήσεις - Πληροφορίαι

(ἡ λέξις ὁ λέγει.)

Ὁ Νίκος Βερόπουλος (Σμύρνη), εὐχαριστῶ θερμότερα τοὺς φίλους μου, ποὺ τὸν κατεμούσκεισαν μετὰ βροχὴν εἰκονογραφημένων δελταρίων. Παρακαλεῖ δὲ τὴν Καρδίαν τοῦ Ἰεφάρ νὰ το ἀποστείλῃ τὴν διευθυνσίαν τῆς, διὰ νὰ τὴ ἀνταποδώσῃ τὸ δελτάριόν τῆς.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ἀγλῶσις. Αἱ προτάσεις τοῦ λοιποῦ πρέπει νὰ εἶνε ἰδιόχειροι, ὑπογεγραμμένοι ἐν τάξει καὶ ἀπευθυνόμενοι ὑπὸ ψευδωνύμου πρὸς ψευδώνυμον. Ἄλλως δὲν δημοσιεύονται.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ὁ Τοῦδης Ἀπόλλων μετὰ τὴν Ἐκλειπὴν Ἡλίον, Ἀλόντορ καὶ Ἀρταγάν — τὸ Τάρι τῆς Εἰρηῆς μετὰ τὴν Εἰλικρινὴ Φιλίαν, Φίγ-Μοῦ-Ἀἴ καὶ Ἐλληνικὴν Φουσταρέλλα — ὁ Νοσταλγὸς Ἐλλήν μετὰ τὴν Λιονοσκεπὴ Ἀίρη, Νεαρὸν Μουσικὸν καὶ Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης — ἡ Πειραῖς Ἀδρα μετὰ τὴν Καλλιφῶρον Ἀρακιδά καὶ Διοπεροροῦσαν — ὁ Νέος Ναυτης μετὰ τὴν Ναυτοπού-λα, Ἀεροναυτοπούλα καὶ Κυματίζουσα Ὀάλασαν — ὁ Ἰσχυρινοῦς τοῦ Κόσμου μετὰ τοὺς Ὁραῖους Πρίγκιπας, Σοφὸν Πιττακὸν καὶ Γαρδένιαν τῆς Μαργαρίτας — ἡ Κόρη τοῦ Στρυμῶνος μετὰ τὸ Μαῦρον Πετρίον, Ἀδραν τῆς Κερκύρας καὶ Αἰγάρου Πέλαγος — τὸ Ἐρ-θρόν Νέφος μετὰ τὸν Νεαρὸν Μουσικόν, Δημό-τιδα Βώλον καὶ Μαρίαν τοῦ Εὐρίπου (ἐπ' ἀνταλλαγῇ τῶν ὀνομάτων των) — ὁ Ἡλιος τῆς Ἀγρῆς μετὰ τὸν Σπασμένον Φεγγάριον, Ἐλπίδα καὶ Βοσκοπούλα — ἡ Λαχὴ Μαργαρίτα μετὰ τὸν Κυκλαδότην, Ἐδῶνον Ναυτήν καὶ Πειραῖ-κην Ἀδραν — τὸ Φόρδην-Μίρδην μετὰ τὸν Καρ-χαρίαν τοῦ Φαλῆρος, Ναυτοπούλα καὶ Με-ρεδεδιαν — ὁ Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης μετὰ τὸν Σοννεφῶδη Ὀυρανόν — ἡ Λιονοσκεπὴ Αἰρὴ μετὰ τὴν Μαργαρίτοπούλα, Ναυαρχίδα τοῦ Πό-ρον καὶ Ρομαῖον Κιχέρωνα — ὁ Ἀγγελοῦ τῆς Εὐτυχίας μετὰ τὸν Παρῶρον Ἀγγελοῦ, Με-σημβρινὸν Ἀστέρη καὶ Μαργαριτοφόρον — τὸ Ζοφροῦ Νέφος μετὰ τὴν Χλόην τοῦ Κηφισοῦ, Ἐνδοξον Φαριάν καὶ Λαχὴν Μαργαρίταν — ὁ Φασουλᾶς μετὰ τὴν Ἐλληνικὴν Ναυαρχίδα — ἡ Θαλασσοπούλα μετὰ τὴν Β

ποιὰ τὸσον σοῦ ἀρέσουν, εἶνε ἔργα τοῦ γάλλου ζωγράφου Bigot-Valentin. Ἀνυσίαν Κουβέ-
λον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις
περὶ «ξεσπαθώματος») Σαλωνίτικην Ἑλάναν,
Ἥλιαν Σαντιεζόλογον (εὐχόμεν καλὰς προό-
δους) Ριχάρδον Παρίσην, (αἱ τοιοῦτοι εἰδούς
πληροφορίαι, αἱ ὅπως ἰδιωτικαί, καλὸν εἶνε νὰ
δημοσιεύωνται ἐπὶ πληρωμῇ, ἀπαξ καθιερώσα-
μεν αὐτὴν τὴν στήλην) Βίωνα τὸν Συνογραφεὶν
(ἀπειναντίας, ἡ ἐπιστολὴ σου μοῦ ἐφάνη συντο-
μωτάτη) Σιωπηλὴν Νύκτα (πολὺ μ'εὐχαρί-
στησεν ἡ περιγραφή σου ἐρωτῆς: αἱ ἀσκήσεις σου
ἐλήφθησαν) Σταμάτιον Γ. Σταματίου (ἡ 1η
Σεπτεμβρίου εἶνε ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔτους: εἶνε βέβαιον
καὶ ἡ 1η Ἰανουαρίου, ἀλλὰ τὸν χειμῶνα θὰ ᾔ-
τῃ τοὺ πολὺ δυσκολιότερα ἡ μετοικεσία δι' αὐτὸ πα-
ρεδεδόχθαι τὴν 1ην Σεπτεμβρίου καὶ ὡς ἀρχὴν
τοῦ ἔτους τῆς ἐνοικίσεως) Φουσκοθαλασσιῶν
(ναί, θὰ σε συγχωρήσω, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μου
γράφῃς συχνότερα, τώρα ποῦ ἐπέστρεψες ἀπὸ τὴν
ἐξοχὴν «γεμάτην ὑγείᾳ καὶ δροσίᾳ») Πυθαγόραν
τὸν Σάμιον (ναί, ἐνόησα πρὸ πολλοῦ ἀπὸ τὰς
ἐπιστολάς σου καὶ ἀπὸ ὅλα, ὅτι εἶσαι ἀπὸ τοὺς
καλλιτέρους μου φίλους) Ἀρταριῶν (σοῦ εὐχο-
μαι ἀπὸ καρδίας πᾶσαν πρόοδον καὶ ἐπιτυχίαν·
εἶνε βέβαιον ὅτι ὁ ἐργαζόμενος ἐπιμελῶς καὶ εὐ-
συνειδήτως, θὰ τύχῃ ποτὲ τῆς τιμῆς τῶν πρωτέ-
ων) Ἑλένην Γ. Γκάτ (εὐχαριστῶ διὰ τὴν
ὥραιαν κάρταν) Θεραπεινίδα τῶν Μουσῶν
([EE] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς λαμπρᾶς ἐκδρομῆς
σου) Γρεναδιέρον (ἐστεῖλα) ἐλπίζω ὅτι τὸ προ-
σεχὲς ἔτος θὰ ᾔσῃ τακτικὴς καὶ εἰς τοὺς Δια-
γωνισμοὺς καὶ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν) Ἀδι-
κημένον (ὡστε εἶπες, ἀπὸ τὴν «ἐνδελεχῆ...
τεμπελίαν» ἐκκαμῶς τόσον καιρὸν νὰ μου γρά-
ψῃς! καὶ ἐγὼ εἰς ἐκδικήσιν, δὲν θὰ ἐρωτήσω τὸν
Ν. Βεροῦλου ἂν ἔλαβε τὰς 12 ἀθηναϊκὰς κάρ-
τας πού του ἔστειλες...) Χρυσάνθεμον (βέ-
βαια, ὅταν ἔγῃς πάρα πολλὰ μαθήματα, εἴμπο-
ρεῖς νὰ μὴ μου γράφῃς ἀλλὰ τότε μόνον) Κοκορόμυνην (καὶ αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία
πρελλαινοῦνται μὲ τὰ ἀερόστατα, καὶ κάποτε,
εἰς τὸ ἄλλο σπίτι, πρὶν ἀπαγορεύσῃ ἡ Ἀστυ-
νομία, ἄφιναν κανένα ἀπὸ τὴν αὐλὴν μας· ἐξυρίεις,
ὁ Καλαμὸς Κοκοροῦ ἐμεγάλωνεν πλέον καὶ ἐφυ-
γεν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα) Σενιτεριέρον Γνω-
πέα, Ἀντὸ Μερεξεδάκι (σοῦ εἶχα ἀπαντήσῃ,
ὅταν ἔλαβα τὴν δευτέραν σου ἐπιστολήν) Τση-
μερινὸν τοῦ Κοκοροῦ, Ἡρώα Θησά, Νευρό-
σταστον (καὶ ἐγὼ πολὺ ἐπιθυμοῦσα νὰ μου ἔ-
γραφες συχνότερα) Φύγε ἀπ' Ἑδῶ (ἡ παραγ-
γελία σου ἐξετελέσθη· τὴν ἀποδέειν εἶχα στεί-
λῃ εἰς Κεφαλληνίαν· τὴν κριτὴν νὰ μὴν ἔλθῃς νὰ
σε ἰδῶ!) Ἀδριανὸν (δὲν εἶνε καιρὸς ἀκόμη
μετ' ὀλίγον θὰ μάθῃς ὅλα τὰ κατὰ τὸ νέον περι-
οδικόν· πολὺ συγκινητικὰ ὅσα γράφεις διὰ τὸν θά-
νατον τοῦ ἀτυχοῦς Παπαλῶν) Θεορακίτην, Πο-
λύμυιαν Λασκάρεως, Ἀτταλον Ν. Μακρόδην
Ἰωάννην Α. Σολωτῆν, ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαρι-
στεῖ διὰ τὸ ἐξυπνότερον γράμμα σου· ἡ ἰδέα σου
νὰ σφαλίζωνται κατὰ παντὸς δυστυχήματος αἱ ἐ-
πιστολαὶ τῆς Κυριακῆς εἰς καμμίαν Ἀσφαλιστι-
κὴν Ἐταιρείαν—ἂν ὑπῆρχε τοιαύτη—μᾶς ἔ-
καμε ν' ἐγελῶμεν πολὺ) Ἀρρικαντοβίλλαν
Ζηλωτῆν τῆς Διαπλάσεως (μετὰ πάσης χα-
ρᾶς, προκειμένου περὶ πόσον καλοῦ φίλου, θὰ
φροντίσω δι' ὅ,τι γράφεις, καὶ ἂν γίνῃται τί-
ποτε, θὰ σου γράψω ἰδιαιτέρως) Κορὴν τῆς Ἀ-
χαΐας ([EE] διὰ τὴν λαμπρὰν περιγραφὴν τῆς
ἐκδρομῆς ἀπειναντίας εὐχόμεν νὰ γίνωνται συχνά
τοιαῦτα, ἀφοῦ σὺ κλίνουσι νὰ λύσῃ τὴν ἀρξί-
αν σου· μόνον τὰς Πληροφορίας δὲν θὰ δημοσι-
εύσω, διότι τὴν μὲν πρώτην δὲν ἐνόησα καλὰ, ἡ
δὲ ἄλλη μοῦ ἐφάνη περιττὴ, ἀπ' οὗ ὁ Κεραμιδ-
τοῦ Βύριον (πολὺ εὐχαριστῶς θάναγνώσω τὸ
Ἡμερολόγιόν σου) Ἀγνωστο Ἑλληνοπούλο
εὐγε καὶ διὰ τὴν δευτέραν εἰσφορὰν σου ὑπὲρ
τοῦ Ἑλληνοπαίδου· ἀπ' οὗ θὰ κρατήσης αὐτὸ τὸ
ψευδώνυμον, σοῦ το ἐγκρίνω σήμερον καὶ ἐπι-
σήμως· ἐπιθυμῶ νὰ μου γράφῃς συχνὰ ἀπὸ τὴν

Σχολήν· Ἀσπερο Πορτικάκι (ἔστειλα) Κανκα-
σιαν, Βασιλέα τῆς Σπάρτης (εὐγε δι' ὅσα γρά-
φεις καὶ πράττεις ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνοπαίδου»· ἂν
κρίνω ἐκ τῆς ἐπιστολῆς σου, αἱ πρόδοί σου εἰς
τὴν ἑλληνικὴν εἶνε μεγάλαί· καὶ χωρὶς νὰ ἴδω τὸ
βιβλίον τῶν δώρων, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι διέπρε-
ψες εἰς τὰ γαλλικά, ἀρκεῖ δὲ μοῦ τὸ λέγειν· κα-
τασχεμαζομένην) Τυτσοφάνον Λέοντα (κα-
λῶς ἦλθες) Ἀθῆντην τοῦ Μωρέως (εἰπε περα-
στικά καὶ ἐκ μέρους μου εἰς τὴν φιλότιμην Ἀε-
ροναυτοπούλιν) Ἰαπόδην τοῦ Ἀστέρος, Ἰ-
φιγένειαν, Αἰγαῖον Πέλαγον Βράχον τῆς
Κρανῆς, Πιτσικόχον (ὅχι, ὁ Διαγωνισμὸς εἶνε
βῆς, διότι ἐμεσολάβησαν τρεῖς ἄλλοι μεγάλοι
Διαγωνισμοὶ μετὰ τὸν 61ον τῶν Ἀσκήσεων· μόν-
ον οἱ μεγάλοι Διαγωνισμοὶ ἔχουν αὐτὸν ἀρι-
θμὸν, διότι οἱ μικροὶ εἶνε... ἀναριθμητοί) Μι-
κρόν Γυμνασιόπαιδα, Γαλιζην Σημαίαν κα-
λῶς ἦλθες· ἡ περιγραφή τῆς γαϊδουροκαβαλάριας
χαριστέστατη νὰ ἔδλεπα καὶ τὴν φωτογραφίαν!)
Ἐντολορῶν (ὑπὸ ταινίαν, ὡς ἐντυπον, μὲ 2 λε-
πτὰ ἔρχεται τὸ τετράδιον) Ἀφροδίτην Παπα-
δροπούλου (δυστυχῶς, τὸ ψευδώνυμον πού προ-
τείνεις ἀνέχει εἰς ἄλλον· στείλῃ μοῦ δύο-τρία νὰ
σοῦ ἐκλέξω) Βάδην-Πάουελ (καλόν, ἀλλ' ἐκ-
τενὲς τὸ Π. Πνεῦμα· θὰ τὸ συντομεύσω ὅσον εἴ-
μπορῶ, διότι προτιμῶ τὰ σύντομα) Κόκκινην
Ἐξοχὴν (ἔ, ἀφοῦ ἔγραφες τόσον γρήγορα, ἡ
μουτζούρες συγχωροῦνται· ἀλλὰ διατὶ νὰ γράφῃς
γρήγορα; διατὶ νὰ ξεχάσῃς τὴν προθεσμίαν καὶ
νὰ διασθῇς τόσον;) Κοκουρῶν, Μυστικὸν
Ψευδώνυμον (ναί, ὅλα ἐλήφθησαν· μοῦ γράφεις
ὅτι πλῆττει κανεὶς εἰς τὴν πόλιν σας· μὰ πλῆτ-
τουν πουνεθὰ τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας σου; μὴν
ἀκούς τί λέγουσι οἱ μεγάλοι!) Συντηράδην Ἀγγήν,
Ἐθρινὸν Ἰωνοῦ ἀναμμένο τὰς ἐντυπώσεις σου
ἐκ τῆς Ἐκθέσεως) Ἀντιγόνην, Ἰνώ, Ροδό-
την Ροδόπούλου (βραβεῖον ἔστειλα) Θεαγέ-
νην (ἐλήφθησαν) Ὑάλην τῶν Δασῶν, Διχρω-
μον Φουέλιαν, Ναυσοχοδορόσoron, Ἀρτιστρά-
τηρον Ρόβερετς, Ἑλλπίδα τῶν Δυστυχῶν (ἡ-
τὸ λάθος βέβαια ὅσον διὰ τὸν «Ἑλληνοπαίδα»
αἱ μικραὶ εἰσφοραὶ εἶνε τόσον εὐσπρόδεκτοι, ὅσον
καὶ αἱ μεγάλαι) Στήριγμα τῆς Μητρὸς (πο-
λὺ ἐλυπήθηκα διὰ τὸ πᾶνμα τῆς καλῆς σου μη-
τέρας καὶ εὐχόμεν ταχεῖαν ἀνάρρωσιν) Δημό-
δα Βώλου (ἐξαρτάται ἀπὸ τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν
θέσιν τοῦ προσώπου, εἰς τὸ ὅποιον σὲ συστήνου-
ν εἶνε τῆς ἡλικίας σου, εἴμπορεῖς νὰ λέγῃς
«χαίρω πολὺ» ἢ «χαίρω πολὺ πού σας ἐγνώρισα»
καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλῃς φιλοφρονέμεν· ἂν ὅμως εἴ-
νε πολὺ μεγαλειότερον τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ κά-
μῃς μίαν σεμνὴν ὑπόκλησιν, νὰ πάρῃς τὸ χέρι
σου, ἂν σὺ τὸ δώσῃ, καὶ νὰ μὴν εἰπῇς τί-
ποτε ἀπολύτως· ὑπάρχει, βλέπεις, ῥόπος νὰ ἐκ-
φράζωμεν χαρὰν, χωρὶς λέξεις) Νεφελοδὸν Ὀ-
ρανὸν (εὐχόμεν περαστικά) Νικόλαον Κ. Λε-
καβάλλαν (κανεὶς δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ κλῇ
ἀκριβὴ στατιστικὴν τῶν Εὐσθῶν, ἐκτός ἐμοῦ,
διότι πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὅλα τὰ ψευδώνυμα ἐκά-
στου συνδρομητοῦ καὶ τὸ ὄνομά του· ἡ δὲ ἐργα-
σία τῆς ἀθροίσεως τῶν Εὐσθῶν, τὰ ὅποια ἔλα-
βεν ἕκαστος ὑπὸ διάφορα ὀνόματα, εἶνε τόσον πο-
λύπλοκος, ὥστε ἀκόμη δὲν ἠμπόρεσα νὰ γράψω τὰ
Ἀποτελέσματα τοῦ 1899· ἐννοεῖς ὅμως ὅτι δὲν
ἔχω καὶ πολὺν καιρὸν, καὶ σὲ μόνον δάσκεις εὐ-
καιρῶ ἐργάζομαι διὰ τὰ Εὐσθῆμα) Κύριον Πρό-
εδρον (ῥηλίστ' μοι καὶ τὰ ἀδελφάκια· τί ἐννοεῖς
λέγων, ὅτι «σοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσις ἡ φιλοδοξία τῶν
ἐν Παρισίῳ Ἑλληνοδῶν;) Κόκκινα τῶν Τεμ-
πῶν (ἔστειλα) Καλῶς Ὁρίσας (εὐχαριστῶ πολ-
λὸν διὰ τὰς εὐχάς) Κόκκινον Κατελάκι (νὰ μου
γράφῃς ἐλεύθερα, χωρὶς νὰ ἐντρέπῃς καθόλου·
ἐκείνος ὁ κύριος σοῦ εἶπε ψέματα· ἤθελε νὰ σε
πειράξῃ) Πόλλαν Μαζούραν ([E] τί ἔξυπνον
γραμματικά! σὲ παρακαλῶ νὰ μου γράφῃς)
Συνομιωτάκι (δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι εἰς τὸν προσε-
χὴ Διαγωνισμὸν θὰ νικήσῃς ἀκόμη ὑψηλότερα· ὁ ἔ-

πιμὲνων νικᾷ) Νεαρόν Ζωγράφον (μπᾶ! μπᾶ!
τί εἶνε αὐτά;... καὶ ποτε μοῦ ἔγραφες καὶ δὲν
σοῦ ἀπῆντησας; μήπως δὲν τα βλέπεις) Ἀησι-
χον Πρεΐμα, Ἑλληνοδὸν Ἀεράκι (εἶδες βέ-
βαια ὅτι αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινε) Ρωμαῖον Κικέρω-
να (ἡ δῆλσις εἶνε περιττὴ· εἴμπορεῖς νὰ στεί-
λῃς ὅποτε θέλῃς) Ἑλληνομαθὴ Ἀμερικανό-
παιδα κτλ. κτλ.

Εἰς δόσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 23 Σε-
πτεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 13 Νοεμβρίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὶον νὰ γράψωι
τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, ποιῶνται ἐν
τῷ ἱερῶν μας εἰς φακέλους, ὧν ἕκαστος
περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

487. Λεξιγράφος

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, τὸ δεύτερον ἐπίσης
Κ' εἰς τὰ φύτ' αὐτῶν πρῶγονται τὸν ὅλ' αὐτῶν.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Χριστοπούλας

488. Στοιχειόγραφος.

Ἐνα γράμμα μῆς ἡμέρου
Ἄν το ἀντικαταστήσῃς,
Ἐτὸν παρὰδῶς, ὡ λυτα,
Τότε θὰ τὴν συναντήσῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κατασομῆλλας [E]

489. Δημῶδες Ἀνιγνίμα.

Μαῦρ' ὀλόμαυρο μωσχάρι
Κι' ὀλ' ξύλα καταπίνει.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λοζίου

490. Κυδόμεξον.

1. — Ἐν βουνὸν τῆς Θεσσαλίας.
 2. — Εἶμαι χώρα τῆς Ἀσίας.
 3. — Πόλις τῆς Κεφαλληνίας.
 4. — Μὲ ἀκούς ἔτας Ἐκκλησίας.
- Ἐστὴν ὑπὸ Νικ. Κ. Λεκαβάλλα [E]

491. Κλιμακωτόν.

★ ★ ★ Νάντικατασταθὸν οἱ ἀστερίσκοι διὰ
★ ★ ★ γραμμάτων οὕτως ὥστε ἀναγινώ-
★ ★ ★ σκεται: καθέτως, δεξιῶν θαλάσσιον
★ ★ ★ ζῶον, ἀριστερῶν νῆος τῆς Ἑλλάδος·
★ ★ ★ ὀριζοντίως, ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν·
★ ★ ★ ἀρχαῖον φρούριον, πρόθεσις, ἀκρω-
★ ★ ★ τήριον.

Ἐστὴν ὑπὸ Ἀργύρη Σαπουνάκη

492. Μωσαϊκόν.

Ἡ Πηλοσιφᾶς Σελήνη, ὁ Ζεβὴν μὲ τὸν Τυδέα
Ἡ Φιλόμοστος Νεῶν καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς ἡ Δία
Δίδου ἀπὸ ἑνα γράμμα
Διὰ νὰ σχηματίσῃς χώραν τῆς Ἀσίας ἐν τῷ ἄμα.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας

493. Μαγικὴ Εἰκόνα.

Ὁ Γεώργιος, ἡ ἀδελφούλα του, ὁ παππούς καὶ
ἡ μητέρα κάθηται εἰς τὸν κήπον. Ὁ Γεώργιος
διαβάζει τὴν Διάπλαιν καὶ ἡ ἀδελφούλα κλαίει,
κλαίει... Εἰς μάτην προσπαθοῦν ὅλοι νὰ τὴν κά-
μουν νὰ σωσθῇ. Ἐκεῖνη κλαίει. Δι' αὐτὸ καὶ
ἡ μητέρα ἀπέκαμε καὶ ἐμῆθεν εἰς τὸ σπίτι, διὰ
νὰ πῇ νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ γεῦμα. — Πῶς τὴν ἔλε-
γαν τὴν ἀδελφούλαν καὶ διατὶ ἔκλειτε;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θεοφάνους [E]

494. Φύρδην - Μύγδην.

Σωπο ἡσυχρῶς ἀθ' πιγνήλασσα.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ταταριάνου τῆς Ταταρκίνης.

495. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων.

Ἐκ τῶν ἀρχικῶν τῶν ἀντιθέτων ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων, σχηματίσῃς τὸνομα διασμήνου Ἀ-
θηναίου:

λαλῶ, πεδιάς, σκοτεινός, δυσειδής, βορρᾶς.
Ἐστὴν ὑπὸ Δημ. Παϊώνη

496. Φωνηεντόλιπον.

φν-λ-φν-θ

Ἐστὴν ὑπὸ Ὀλπιος τοῦ Πητιῆς.

497. Γρύφος.

Μ 1 αὐτῶν

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Πηνελόπης.